

מישט

בלק

תשס"ד

שריבי אור

368

שִׁיעוּרִים

שְׁנוּמָסָר בַּמְלוּחַ מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ חֲקֵת

הַקִּיר שֶׁל הָאֲרָבַע קִירוֹת, אִז הוּא מְצָא אֶת הַיְסוּדוֹת שֶׁלָּהֶם, לְפִי זֶה הוּא יָדַע שֶׁהוּא אִכְּבוּ מְצָא אֶת הַמְּקוֹם הַמְּדֻקָּא... הוּא סֹדֵר מְצַבֵּה חֲדָשָׁה.

וְאִז מִיָּד מְכַרּוּ אֶת זֶה לְגוֹיָה שָׁם, אֲנִי עוֹד הַפְּרַתִּי אוֹתָהּ, וְהִיא לֹא נִתְּנָה לְאָפִי אֶחָד לְהַכְּנִס, רַק לְרַבִּי מִיְכָל דוֹרְפָמָן. עַד שִׁיוֹם אֶחָד הַיְלִידָה שֶׁלָּהּ הַשְּׁתַּגְּעָה לְגַמְרִי, וְאִז הִיא אָמְרָה לְרַבִּי מִיְכָל "תִּתְּפַלֵּל עַל הַצִּיּוֹן" — מִיָּד הִיא הִבְרִיאָה. מֵאִז הִיא הִרְשֵׁתָה לְהַכְּנִס, מֵאִז שֶׁהַיְלִידָה שֶׁלָּהּ הִבְרִיאָה. וְאַחֲרֵי זֶה, עֲכָשְׁיוֹ קָנוּ מִמֶּנָּה אֶת הַבֵּית.

שְׁנַת תַּקס"ח אַחַר סְכוּת [הַרְבֵּה] נִסַּע לְלַעֲמֶבְרַג — הַיּוֹם זֶה לְכוּב. אִיךָ קָרְאוּ לוֹ? ר' זַאנְוִיל מְלַעֲמֶבְרַג? הוּא בָּנָה אֶת הַצִּיּוֹן, ר' זַאנְוִיל, הוּא הָיָה חֲתָן שֶׁל חַיִּים בְּנֵימִין, הוּא הָיָה חֶב"ד דְּנִיָּק, הוּא נִסַּע כָּל רֹאשׁ חֲדָשׁ לְצִיּוֹן, יוֹם אֶחָד [אַחֲרֵי הַשּׁוּאָה] הוּא לֹא מְצָא אֶת הַצִּיּוֹן, כִּכְּבָר חָרְשׁוּ אוֹתוֹ, פָּרְקוּ אֶת הַמְצַבֵּה. אִז הוּא כָּל הַלִּילָה הוּא בָּכָה, אִז הַרְבֵּה הַתְּגָלָה לוֹ בַּחֲלוּם - הוּא סִפֵּר לָנוּ אֶת הַסִּפּוּר בִּישִׁיבַת בְּרֶסֶלֶב - הוּא אָמַר לוֹ "תֵּלֵךְ תַּחֲפֹר וְתִמְצָא", הוּא חָפַר, הוּא מְצָא אֶת כָּל הַיְסוּדוֹת, כָּל

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

לְכָאן וְוָה לְכָאן הַפֶּל בְּשִׁבְיָלָהּ. וְאַחַר כֵּן בְּיָוִם בְּבִקְרָא נִסַּע פְּתָאוּם מִקְרָאסְנַע וְרַדְפְּתִי אַחֲרָיו עַד שֶׁזְּכִינוּ לְהַשִּׁיגוֹ אֶצֶל הַגִּישָׁר וְכו' וְנִהְיָה קִצֵּת וְאָמַר אִז עַל עֵינָיו הַנְּסִיעָה שֶׁלוֹ מֵעֵינָיו הַמְּשֻׁכָּן שֶׁכָּל אֶחָד מֵהַצְּדִיקִים בּוֹנִים וְכו' כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁכָּח בְּלִקוּטֵי א' בְּסִימָן רפ"ב בְּהַתּוֹרָה אֲמָרָה לְאַלְכֵי בְּעוֹדֵי:

1 חיי מוהר"ן קסז: שְׁנַת תַּקס"ח אַחַר סְכוּת נִסַּע לְלַעֲמֶבְרַג בַּחֲפִזוֹן גָּדוֹל וְרַדְפְּתִי וְרַצְתִּי אַחֲרָיו עַד קְרָאסְנַע, אִז עָנָה וְאָמַר לִי (מִיר וְעַלִּין זִיךְ זַעְהוֹן אִין זַעְהוֹן אִין זַעְהוֹן) אֲנִי נִתְרָאָה וְנִתְרָאָה וְנִתְרָאָה וְכִפֵּל הַדְּבָר כְּמָה פְּעַמִּים, וְאָמַר אִם אֶתָּה רוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ כְּשֵׁר מָה אֶתָּה דוּאָג, כָּל הַעוֹלָם יִגְעִים וְטוֹרְחִים בְּשִׁבְיָלָהּ, זֶה נִסַּע לְבְּרַעֲסֵלָא, וְוָה

צָרִיכִים לְדַעַת
שְׁאֵת כָּל
הַמְלַחְמוֹת
רַבְּנוּ עוֹשֶׂה!
שְׁעַכְשִׁי הָרְגוּ
אֶת מַחְמַד דָּף,
הָרְגוּ אֶת זֶה...
כִּי שְׁנֵי
הַרְמַטְפֵי לִים
אָמְרוּ "לְתַת
הַכֵּל לְעַרְכִּים",
[לפני הטבח הנורא
בשמחת תורה] פָּנּוּ
אֶת הַצָּבָא, וְגַם
לְקַחוּ לָהֶם אֶת
הַנֶּשֶׁק —
לְצָבָא, שְׁחַטּוּ

שֵׁשׁ מֵאוֹת בַּחוּרִים וְחִילִים בְּשֵׁשׁ
וְחִצֵּי בַבְּקָר, נִכְנָסוּ לְכָל
הַבְּסִיסִים, לֹא הָיָה נֶשֶׁק וְלֹא הָיָה
כָּלוּם, לִשְׂגָ. לֹא הָיָה נֶשֶׁק,
לְשׁוּמְרִים, שְׁחַטּוּ אוֹתָם כְּכֹה כְּמוֹ
בְּרוּזִים, לְקַחוּ אֶת כָּל הַמְּפַקְדִים
בְּשָׁבִי, רַב אֱלוֹף, סָגָן רַב אֱלוֹף,

אֲזַ אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עֲכָשִׁי,
שְׁהַרְבֵּה אָמַר "מִיר וְוַעֲלִין זִיף
זַעְהֵן אוֹן זַעְהֵן אוֹן זַעְהֵן" [= אָנּוּ
נִתְרָאָה וְנִתְרָאָה וְנִתְרָאָה].

עֲכָשִׁי הָרְגוּ אֶת [בכיר החאמס]
מַחְמַד דָּף, [1] אֲזַ הַרְבֵּה אָמַר, אֲזַ

❦ מראי מקומות והערות ❦

חֲסִידִים, חֲסִידֵי קַפְלָן. כָּל אֶחָד יִלְוֶה עֲכָשִׁי
לְקַפְלָן, יֵשׁ שֵׁם מֵאָה אֶלֶף מְפַגְעִים, נְפִגְיוֹן,
נְפִגְיוֹן - אוֹלֵי נִחְיָה אוֹתוֹ, נִרְאָה...

² (הוא היה חברותא שלי בכפר חסידים,
בְּרַכְסִים... הוא יְדוּקָא הָיָה עִם זְקוֹן גְּדוֹל,
הָיָה לוֹ פְּאוֹת עַד הַמְּתַנְגִים, זְקוֹן עַד
הַרְצָפָה...), [וְחַסְלַי יַחַד] עִם עוֹד מֵאָה

”מיר וועלין זיך זעהן און זעהן און זעהן | = אנו נתראה ונתראה (ונתראה), אפֿשר לראות את הרבֿה. ואז רבי נתן רץ אחרי המֿרַבֿה, והיה נס שמישהו עצר אותה. רבי נתן אמר ”אני רץ אחרי המֿרַבֿה, לא אכפת לי, מֿרַבֿה עם ארבע סוסים — אני...”, ואז מישהו עצר אותה בגֿשֿר, (רואים את הגֿשֿר, כשנכנסים לאומן רואים את הגֿשֿר, שם המֿרַבֿה נעצרה), וככה רבי נתן הגיע ותפס את המֿרַבֿה.

הרבֿה שאל אותה: מה אתה רוצה, ברבֿה או תורה? הוא אמר ”אני רוצה תורה“. ואז הרבֿה אמר לו את התורה מענין המֿשֿפֿן, סימן רפ”ב, שהצדיקים בונים מֿשֿפֿן, שעכשיו קראנו על המֿשֿפֿן.

קראנו על בארה של מרֿים, שה’... מסביר ה”חתם סופר“³: שה’ רצה שידעו שכל המים

כלם בשבי עכשיו. ושחטו שש מאות חזלים, ועוד אלף בנים וכנות. מקבוץ רעים עד מפלסים — ארבעים קילומטר כל הכביש מלא הרוגים, אמבולנסים לא יכלו להגיע לפנות מרב ההרוגים.

זה היה בחורים ובחורות — כלם עם קעקועים כמובן, וכלם כבר בגן עדן ברנף ה’. ורק בת שהיא עם קעקועים היא זכתה להכנס לגן עדן, בת שאין לה קעקועים — היא צריכה להשאיר בשובו בנים עוד מאה שנה, אין לה בררה. אולי ואולי היא תכנס לגן עדן, שהיא תהיה במלוא מלכה, תשיר את כל הזמירות — אז גם היא תכנס לגן עדן.

אז צריכים לדעת שהכל זה רבנו עושה, כל המלחמות, כל הנצחונות, זה הכל הצדיק עושה.

❁ מראי מקומות והערות ❁

לעדה היל”ל ולא היה להם מים, וי”ל לפמ”ש ברבה והביאו רמב”ן לעיל [בפ’ ויגש מ”ז י”ח] דבביאת יעקב למצרים פסק הרעב וחזר במיתתו להודיע לכל שפסק מתחלה רק בזכותו ע”ש וה”ע רצה הקב”ה להודיע

³ חתם סופר במדבר פרק כ פסוק א ויבאו בני ישראל כל העדה פירש”י כולם צדיקים שכבר מתו מתי מדבר, הקשה רמב”ן למה חזר והזכיר זה הלשון בעצמו לקמן במיתת אהרן. גם יל”ד ולא היה מים

מְרִים היא מְסֵרָה אֶת הַנֶּפֶשׁ, "כָּל
הַבֶּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ"
[שְׁמוֹת א, כב], "וּרְאִיתָן עַל הָאֲבָנִים"
[שָׁם, טז] — תִּסְתַּפְּלוּ עַל הָאֲבָנִים
בְּלִידָה, "אִם בֶּן הוּא" — אִז
כְּשֶׁהוּא מוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ מִיַּד
תַּחֲנֹקוּ אוֹתוֹ, "עַל הָאֲבָנִים" —
עַל הָאֲבָנִים שְׁשָׁם שׁוֹכֶכֶת
הַיְלֹדֶת, תִּגִּידוּ שֶׁהוּא נֶחְנָק
בְּלִידָה, מִיַּד תַּחֲנֹקוּ "עַל הָאֲבָנִים"

בְּעוֹלָם זֶה בְּאֲרָה שֶׁל מְרִים [בשיעור
אחר הסביר מוריני הרב בהרחבה שאפילו שה'
וראי ידע שעל ידי שתסתלק הבאר יעשו מה
שיעשו עד שמשה יכה את הסלע, ואז יגור
שלא יכנס, וממילא תדחה הגאולה, וזה לשון
מוריני הרב: ולכן ה' העדיף אפילו שמשה לא
יכנס לארץ ישראל, כי ה' צופה הדורות מראש,
אבל ה' אמר מה שחשוב כעת, שכל העם ידע
שכל המים עד סוף הדורות זה רק בזכות
הצדיקים (מובא ב'פעולת צדיק' ו').]

מראי מקומות והערות

ותמת שם מרים ולא הי' מים לעדה ר"ל שם
נודע להם שגם מעיקרא לא הי' המים לעדה
כ"א למרים, וכן נמי בהר ההר הי' כולם
צדיקים ואפ"ה נסתלק הענן במיתתו של
אהרן ומוזה ראו כל העדה כי גוע אהרן ר"ל
הסתלקותו של אהרן גרם הסתלקותו של
ענן. [תקס"ב]:

שמתחלה לא הי' הבאר כ"א בזכות מרים לא
בזכות עצמם ע"כ כשראה הקב"ה שהיו כולם
צדיקים גמורים בלי שום סיג ופסולת אז
מתה מרים ונסתלק הבאר ולא הי' בהם שום
עון או חטא לתלות בו סלוקו של באר אלא
להודיע שגם בתחלה לא הי' בזכותם כ"א
בזכות מרים. וזהו ויבואו כל העדה שלמים

קמות מהמטה — הילד כבר יצא, עד שמעירים, אנחנו ישנות, עד שמעירים ואמרים "עכשיו לידה, בואו מהר" — תוך שניה הילד כבר התגלש החוצה. (בשובו בנים כל הילדים מתגלשים החוצה! כלם מתגלשים! הילד כבר התגלש!).

ואז הוא [= פרעה] ראה שהוא לא יכול להסתדר אתם, אז כל יום הוא שלח להרג אותם. מרים היתה בת שלש, היא היתה בת שמונים ושש כשיצאו ממצרים, אז מגיל שלש — 83 שנה, אז זה שמונים ושלש שנה, זה בדיוק אלף חודשים, בדיוק אלף חודשים, אומר... אז בכל חודש נולד תינוק, ואת רב התינוקות

אם בן הוא והמתן אתו ואם בת הוא ותייה".

אז הם אמרו [שם, יט]: "כי לא כנשים המצרית העברית" — הם יולדות תוך שניה, עד שמגיעים [לילד אותם], אז הם היו גרות רחוק, הלכו ברגל שעה, ועד שהם הגיעו זה עוד שעה, ועד שהשיגו מרכבה זה עוד שעה. אז אומר ה"ספורנו": ["ועש להם בתים" -] הוא עשה להם בתים, הוא אמר: "מהיום, אתם תגורו בתוך הבית חולים". הוא סדר להם חדר בתוך הבית חולים, והוא בנה "בית יולדות" ראשון, כדי שיוכלו לחנק ילדים, שלא יהיה להם תרוץ.

[אלא שעדיין] אמרו "עד שאנחנו

“לא, הִיָּה לִי כִּזָּה מַחְלָה כְּזֹאת, וְעַכְשָׁיו קִבְּלֹתִי זְרִיקָה וְהִתְרַפְּאֵתִי.” אִז הִבִּיאוּ מִחֲרָשׁוֹת הַיְלָדִים נִבְלְעוּ בְּאֲדָמָה. כָּל אִמָּא שֶׁהִתְפַּלְּלָה — הַיְלָדִים נִבְלְעוּ בְּאֲדָמָה. הָאִמָּהוֹת הָאֲחֵרוֹת לֹא הִסְפִּיקוּ לְרוּץ לְשָׂדֶה, אִז בָּאוּ... בְּרַגַּע שֶׁהֵם יָלְדוּ בָּאוּ מִלְּאֲכִים וְחִטְפוּ אֶת הַיְלָדִים, בָּאוּ מִלְּאֲכִים וְחִטְפוּ אֶת הַיְלָדִים, הֶעֱבִירוּ אוֹתָם לְצַד הַשְּׁנִי שֶׁל הַיָּאוֹר, וְגַם אֵלֶּה שֶׁנִּבְלְעוּ בְּאֲדָמָה עִבְרוּ אֶת הַיָּאוֹר בְּשַׁחֲזָה לְצַד הַשְּׁנִי, “וַיִּנְקְהוּ דְבִשׁ מִסְּלַע וְשָׁמֵן מִחֲלָמִישׁ צוֹר”

הָיוּ מִטְבִּיעִים אוֹתָם, אֵלֶּה שֶׁנִּצְּלוּ זֶה רַק הָיָה יְחִידִי סְגֻלָּה, רַק הָאִמָּהוֹת שֶׁהִתְפַּלְּלוּ, כָּל אִמָּא שֶׁהִתְפַּלְּלָה אִז הָיָה רְצָה לְשָׂדֶה — “וַיִּצְיִצּוּ מַעִיר כְּעֶשֶׂב הָאָרֶץ” [תְּהִלִּים עב, טז], “רִבְכָּה כְּצִמְח הַשָּׂדֶה נִתְתִּיף” [יְחִזְקֵאל טו, ז].

הַמְצָרִים רָאוּ אִשָּׁה בְּהַרְיוֹן, שׁוֹקֵלֶת מְאֵה קִילוֹ, הֵם רָצוּ אַחֲרֶיהָ לְרֹאוֹת אִיפֶּה הִיא יוֹלְדֶת, אִיפֶּה הִיא מִתְחַבֶּאת, עַד שֶׁמְגִיעִים הִיא כְּבָר שׁוֹקֵלֶת רַק עֶשְׂרִים קִילוֹ, אִיפֶּה נֶעְלְמוּ שְׂמוֹנִים קִילוֹ?! הִיא אוֹמֶרֶת

אֲנָשִׁים, הַרְבֵּה אָמַר "אֲנִי רוֹצֶה לֵהיוֹת עַל יָדָם". כִּי הֶעֱקַר זֶה הָאֵלֶּה שֶׁהוֹלְכִים עַל קִדּוּשׁ ה', אִזּוּ הֵם נִכְנָסִים יִשְׂרָאֵל לְגַן עֵדֶן. אִזּוּ הַרְבֵּה רָצָה לֵהיוֹת עִם הָאֵלֶּה שֶׁ... [נהרגו על קידוש ה'] אִזּוּ לְכֵן הַרְבֵּה אָמַר שְׂלֵא לְהִזִּיז אוֹתוֹ. הַרְבֵּה רוֹצִים לְהִזִּיז אֶת רַבְּנֵנוּ, אֲבָל רַבְּנֵנוּ אָמַר "זֶה הַמְּקוֹם שְׂלֵי, הַמוֹכֵן מִשְׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית".

כִּי בְּאֵמֶת כָּל הָאֵמָהוֹת [במצרים] שֶׁהִתְפַּלְלוּ עַל הַיְלָדִים שְׁלָהֶם — הַיְלָדִים נִצְלוּ, כָּל אֵמָה שֶׁהִתְפַּלְלָה בְּתִשְׁעַ חֲדָשִׁים, אִזּוּ בְּאוֹתוֹ רָגַע בְּאוֹ מְלֹאכִים וְלִקְחוּ אֶת הַיֶּלֶד, אוֹ שֶׁהֵם יָלְדוּ אוֹתוֹ בְּשֻׁדָּה וְהוּא בָּלַע בְּאֲדָמָה, וְאִזּוּ הִגִּיעוּ מִחֲרָשׁוֹת שֶׁל אֵמָה, שְׁתֵּי אֵמוֹת, מֵאָה אֵמוֹת, הִגִּיעוּ עִם מֵאָה אֵמוֹת...

כִּי "כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיֵּאֲרָה תִשְׁלִיכֵהוּ וְכָל הַבַּת תַּחֲיִינָה", כִּי לְבַת יֵשׁ IQ [= א"י ק"ו, רַמַּת מִשְׁכָּל] פִּי מְלִיּוֹן מֵאֲשֶׁר לְאִישׁ, לְכָל בַּת יֵשׁ לָהּ בְּגִיל 13 יֵשׁ לָהּ כְּכַר IQ פִּי מְלִיּוֹן מֵאֲשֶׁר לְבֵן גִּילָה, וְאִזּוּ הִיא יוֹדַעַת אֶת כָּל הַחֲשׁבוֹנוֹת, כְּמוֹ

[דְּבָרִים לֵב, יג] — הֵם שָׁתוּ שֶׁמֶן מִהַסְּלָעִים, הִיָּה לָהֶם שֶׁמֶן בְּלִי סוּף וְדָבָשׁ בְּלִי סוּף וְחֶלֶב בְּלִי סוּף. "אֲרָץ זִבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ" [שְׁמוֹת יג, ה], וְהִתְיַנּוּקוֹת גְּדֹלוֹ שְׁשִׁים רְבוֹא תַנּוּקוֹת גְּדֹלוֹ, הֵם הָרִי קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה. זֶה הִיָּה הַכָּל הַזְּכוּת שֶׁל מְרִים, מְרִים הִיא הַצִּילָה אוֹתָם, אֶת כָּל הַתְּיַנּוּקוֹת הָאֵלֶּה, הִיא הַצִּילָה אֶת כָּל הַתְּיַנּוּקוֹת הָאֵלֶּה.

וְהִיָּה אֵמָהוֹת שְׂלֵא זָכוּ שֶׁהַיְלָדִים שָׁחוּ אֶת הַיָּאוֹר, הַמְצָרִים חֲטָפוּ אוֹתָם, שָׁמוּ אוֹתָם בַּחוּמָה בַּתּוֹר לְבָנִים, אִזּוּ מִי שֶׁתַּחַת הַחוּמָה תַּחַת הַלְּבָנִים, אִזּוּ "הַפַּח נִשְׁפָּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלַטְנוּ" [תְּהִלִּים כַּד, ז] — נִבְקָעוּ הַלְּבָנִים, וְהִתְיַנּוּקוֹת הַצִּלְיָחוּ לְבָרַח הַחוּצָה וְלַעֲבֹר אֶת הַיָּאוֹר וְלַגְדֹּל בַּמְדָּבָר, "וַתִּבְאֵי בְּעַדֵי עֲדָרִים" [יְחִזְקִאל, שָׁם] — עֲדָרִים עֲדָרִים! כָּלֶם בְּגִיל 13 14 חָזְרוּ הַבֵּיתָה, הַכִּירוּ אֶת הָאֵבָא וְהָאֵמָה, הַכִּירוּ אֶת הַבֵּית שְׁלָהֶם.

אִזּוּ עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ בְּז' תַמּוּז, שְׁעֲכָשְׁיוּ זֶה הִיָּה הַהֲרִיגוֹת בְּאוֹקְרַאִינָה בְּאוֹמֵן, שְׁלִשִׁים אֶלֶף

שרש"י אומר בשמואל.

אדם צריך ללמד עם אשתו כל יום את הדף היומי! עכשיו למדנו לכתב ארבע מאות ספרי תורה כמו רבי אמי, [בבא בתרא] דף יד [עמוד א] כל אחד יקרא את זה⁴, איך כותבים ארבע מאות ספרי תורה ביום אחד? אז אומרת הגמרא: הוא השלים את האות האחרונה, ארבע מאות שניות, זה שבע דקות, אם זה שתי שניות אז זה ארבע עשרה דקות, אם זה שלש שניות אז זה עשרים ואחד דקות. בעשרים ואחד דקות אדם יכול לכתב ארבע מאות ספרי תורה.

ואחרי זה הגמרא מספרת לנו בדף יז, סוף פרק ראשון, על אביגיל בת נחש⁵. אדם צריך לשאל את אשתו אם היא "בת נחש"; מי האבא שלך? קוראים

לו דוד? משה? לא! אני רוצה רק "בת נחש"! כמו עמשא ששמו יתרא הישראלי, עמשא היה הבן של אביגיל, ואביגיל הייתה בת נחש, וזה הסיום של פרק "השתפין", שכל אחד צריך ללמד את הדף הזה, שכל בת צריכה להיות "בת נחש", שכמו שהנחש אין לו טעם בשום דבר, אין לו הנאה מכלום, הכל טעם עפר [בן אסור שיהיה לאדם שום תאנה חס ושלום ושום הנאה גשמית חס ושלום ולא שום הרגשה כלל].

"כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו" [במדבר כג, ט]. "מראש צרים" — זה שהאבות היו צורים, והאמהות היו "גבעות" — האמהות היו עשויות מאבנים, כמו צרויה, למה קראו לה "צרויה"? כי היא הייתה צור! היא הייתה עשויה מאבן! אז כל

מוראי מקומות והערות

דוד וכלאב בן דוד וכולהו גמרא לבר מיישי אבי דוד דמפרש ביה [קרא] דכתיב ואת עמשא שם אבשלום תחת יואב על הצבא ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש אחות צרויה אם יואב וכי בת נחש היא והלא בת ישי היא דכתיב ואחיותיהם צרויה ואביגיל אלא בת מי שמת בעטיו של נחש:

⁴ בבא בתרא יד, ע"א

אמרו ליה רבנן לרב המנונא כתב רבי אמי ד' מאה ספרי תורה אמר להו דילמא תורה צוה לנו משה כתב:

⁵ בבא בתרא יז, ע"א

תנו רבנן ארבעה מתו בעטיו של נחש ואלו הן בנימין בן יעקב ועמרם אבי משה וישי אבי

הַבְּנִים שְׁלֶה עָפוּ בְּאֵייר [שער
הַגְּלָגָלִים הַקְּדָמָה י! יוֹאֵב עָף עַל
הַחוּמָה שֶׁל רַבַּת עֲמוֹן, כּוֹפֵף אֶת
הָעֵץ וְכֵן הוּא עָף בְּאֵייר.
וְעִשְׂהָאֵל אָמַר אֶת הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ,
וְהוּא רַץ עַל רְאִשֵׁי הַשְּׁבָלִים הוּא
הָיָה רַץ [יְלָקוּט שְׁמַעוֹנִי קִהְלַת עַל הַפְּסוּק
"לֹא לְקָלִים הַמְּרוּץ": קִהְלַת ט, יא]⁶.
וְאִבְיָשִׁי הוּא הַצִּיל אֶת דָּוִד [וְשָׂא
בְּאֵייר עַל פְּרֻדְתּוֹ שֶׁל דָּוִד. סְנֵהֲדִרִין צֶה עֲמוּד
א]⁷.

דָּוִד הוּא הָיָה מֵהַחֲטוּפִים, רְצוּ
אֶלְף מִחֲבָלִים בְּשִׁבְלֵוֹ, בִּיבִי
'הַתְּפֹשֵׁר' עַל חֲמֵשׁ אֶלְף, בְּסוּף

הַגִּיעַ בִּידֵן 'הַתְּפֹשֵׁר' עַל שְׁמוֹנֶה
אֶלְף... 'יֵשׁ הַתְּקַדְמוֹת עֲצוּמָה',
כָּל יוֹם אוֹמְרִים שֵׁשׁ
'הַתְּקַדְמוֹת', יֵשׁ 'הַתְּקַדְמוֹת',
כָּכֵר הַתְּקַדְמָנוּ, כָּכֵר הַתְּקַדְמָנוּ,
כָּכֵר יֵשׁ כְּזֶה 'הַתְּקַדְמוֹת' עֲצוּמָה,
שֶׁהֵם רוֹצִים לְתַת עַל כָּל חֲטוּף אוֹ
אֶלְף מִחֲבָלִים אוֹ אֶלְף [יְהוּדִים]
חַיִּים, מַעְדִּיפִים עֶשֶׂר אֶלְף חַיִּים,
מַעְדִּיפִים, עֶשֶׂר אֶלְף יְהוּדִים עַל
כָּל חֲטוּף. נִשְׁאָרוּ שִׁבְעִים וְחֲמֵשׁ
[חֲטוּפִים הַשְּׁבוּיִים בְּרִצּוֹעַת עֲזָה], אִזְ הֵם
רוֹצִים שִׁבְעִים אֶלְף אֲנָשִׁים חַיִּים,
יְהוּדִים חַיִּים, [אֶלְף] עַל כָּל חֲטוּף.

❁ מראי מקומות והערות ❁

ניפול עלה ונקטל אמר אבישי שם אוקמיה
לדוד בין שמיא לארעא ונימא ליה איהו אין
חבוש מוציא עצמו מבית האסורין אמר ליה
מאי בעית הכא אמר ליה הכי אמר לי קודשא
ברוך הוא והכי אהדרי ליה אמר ליה אפיך
צלותיך בר בוך קירא ליזבון ואת לא תצטער
אמר ליה אי הכי סייע בהדן היינו דכתיב
ויעזור לו אבישי בן צרויה אמר רב יהודה
אמר רב שעזרו בתפלה אמר אבישי שם
ואחתיה הוה קא רדיף בתרייהו כי מטא קובי
אמרי קום ביה כי מטא בי תרי אמרי בתרי
גורין קטלוה לאריא אמרי ליה זיל אשתכח
לערפה אימך בקיברא כי אדכרו ליה שמא
דאימיה כחש חיליה וקטליה היינו דכתיב אז
נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו
למלחמה ולא תכבה את נר ישראל תנו רבנן
שלשה קפצה להם הארץ אליעזר עבד
אברהם ויעקב אבינו ואבישי בן צרויה:

⁶ ילקוט שמעוני קהלת - פרק ט - רמו
תתקפט
דבר אחר לא לקלים המרוץ זה עשהאל
שנאמר ועשהאל קל ברגליו, כיון דמטא
שעתא ויכהו אבנר אל החמש. ולא לגבורים
המלחמה זה אבנר:
⁷ סנהדרין צה, ע"א
תנו אין רוכבין על סוסו ואין יושבין על כסאו
ואין משתמשין בשרביטו בשעת הסכנה מאי
אתא שאיל בי מדרשא אמרו ליה בשעת
הסכנה שפיר דמי רכביה לפרדיה וקם ואזל
קפצה ליה ארעא בהדי דקא מסגי חזייה
לערפה אמיה ההוות נוולא כי חזיתיה
פסקתה לפילכה שדתינה עליוה סברא
למקטליה אמרה ליה עלם אייתי לי פלך
פתקיה בריש מוחה וקטלה כד חזייה ישיבי
בנוב אמר השתא הוו בי תרין וקטלין לי
פתקיה לדוד לעילא ודין ליה לרומחיה אמר

זֶה הָיָה סְפוּג, זֶה הָיָה כְּמוֹ קָרָם
שֶׁל עוֹגָה, כְּמוֹ הַקָּרָם שֶׁל הָעוֹגָה.
אִז זֶה הָיָה "דֵּק כִּכְפָר עַל הָאָרֶץ"
[שְׁמוֹת טו, יד], זֶה הָיָה כְּמוֹ כְּפוֹר, זֶה
הָיָה כְּמוֹ שְׁלֵג, הָיָה כְּמוֹ שְׁלֵג, וְגַם
כְּמוֹ גְּלִידָה, רַש"י אוֹמֵר: "דֵּק
כִּכְפָר — גְּלִידָא" ⁸].

אִז מְדַבְּרִים עַל זֶה שֶׁלְּאִשָּׁה יֵשׁ IQ
יֹתֵר מִלְּאִישׁ, כָּל אִשָּׁה.

עֲבַרְתִּי לְבֵית סֵפֶר שֶׁל בְּנִים בְּכֶתֶה
ד', וְאִז גַּם לֹא הִפְסְדָנוּ שַׁחְרִית,

עַל שְׁבַעַיִם חֲטוּפִים. כִּי נִשְׁאָרוּ
120, וְ-45 כְּבָר נִפְטָרִים שָׁם, כָּל
שְׁבוּעַ נִפְטָר מִיִּשְׁהוּ [מֵהַחֲטוּפִים],
מֵהַקָּר, מֵהַחֲסָר אֶכֶל.

כְּמוֹ יוֹסֵף הַצְּדִיק, [כִּשְׁהוּא הָיָה בְּבֵית
הָאֲסוּרִים בְּמִצְרַיִם, הוּא] קָבַל רַק "הָא
לְחֵמָא עֲנִיא", מַצָּה אַחַת, לְכֵן
"נִפְשָׁנוּ קָצָה בְּלַחֵם הַקֶּלֶקֶל"
[בְּמִדְבָּר כֹּא, ה], אָכְלוּ אַרְבַּעִים שָׁנָה
מֵהֶמֶן וְאוֹמְרִים 'זֶה לַחֵם קֶלֶקֶל',
רוֹצִים לְרֹאוֹת עֲנָבִים, נִמְאָס כְּבָר,

מוראי מקומות והערות

⁸ (אָדָם אוֹכֵל גְּלִידָה — מִיָּד הוּא יִפְקָד,
כְּבָר נִסְיָנוּ אֶת זֶה כְּמָה פְּעָמִים וּמִיָּד
נִפְקָדוּ, אֶפְשָׁר לְשֹׂאֵל "מִי נִפְקָד

מֵהַגְּלִידָה", אִז כָּל אֶחָד יֵאָכֵל חֲתִיכַת
גְּלִידָה וְאִשְׁתּוֹ מִיָּד תִּפְקָדוּ, בְּעֶזְרַת ה').

מֵאֵז לֹא הִפְסְדָנוּ אַף פַּעַם תְּפִלָּה, תְּפִלָּה בְּצַבּוּר. מֵגִיל 13 אֲנַחְנוּ מִתְּפִלָּים [תְּפִלַּת שְׁחִירֵי בַשְּׁלֶשֶׁה מִנְיָנִים, מִתְחִילִים בִּזְמַן 6:00 גּוֹמְרִים בִּזְמַן 8:00, גּוֹמְרִים בְּשֵׁשׁ דְּקוֹת לִזְמַן 8:00, מִתְּפִלָּים בְּשֵׁשׁ מִנְיָנִים, בְּשֵׁשׁ דְּקוֹת לִזְמַן 8:00 אֲנַחְנוּ רְצִים הַבֵּיתָה תוֹךְ שְׁתֵּי דְקוֹת, אוֹכְלִים אַרוּחַת בְּקֹר בְּעוֹד שְׁתֵּי דְקוֹת, וּבְעוֹד שְׁתֵּי דְקוֹת רְצִים לְבֵית סֶפֶר, הֵינּוּ עוֹבְרִים בְּחִצְרוֹת וְדֶרֶךְ חוּרִים בְּגִדְרוֹת, תוֹךְ שְׁתֵּי דְקוֹת הֵינּוּ מִגִּיעִים, עִם הַצְּלוּל, תוֹךְ שֵׁשׁ דְּקוֹת מֵהַתְּפִלָּה.

מְדַבְּרִים עַל זֶה שֶׁעֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ בְּיִרְצֵיט שֶׁל יוֹלִיוֹס רוֹזֶנְבֵּרֵג וְעֵט'ל, עֵט'יָא — כְּמוֹ אִמָּא שְׁלִי, עֵט'יָא רוֹזֶנְבֵּרֵג, שְׁשָׁמוּ אוֹתָם בְּכֹסֶא חֲשַׁמְלֵי בּו' תַּמּוּז. אֵז הַסַּבָּתָא שֶׁל בֶּן שְׁשׁוֹן, אֵז הִיא הַיְתָה הַחֲבֵרָה הַכִּי טוֹבָה שְׁלֵהֶם, וְגַם אוֹתָהּ לְקַחוּ, כִּי זֶה שֶׁגָּלָה אֵת הַסּוּדוֹת קָרְאוּ לוֹ "נִתֵּן פּוֹקֵס" (נִתֵּן פּוֹקֵס מִשׁוּבוֹ בְּנִים הוּא בְּנִרְאָה הַתְּקוּן שְׁלֵהֶם, הוּא הַגְּלָגוּל שְׁלֵהֶם, הוּא בָּא לְתַקֵּן אוֹתָם), אֵז הוּא גָּלָה אֵת הַסּוּדוֹת,

הָיָה לוֹ אֲזַרְחוֹת אֲנַגְלִית, אֵז הַסְּגִירוֹ אוֹתוֹ לְאַנְגְלִיָּה וְשֵׁם הוּא יֵשֵׁב שָׁנָה אַחַת, הָאֲנַגְלִים סָלְחוּ לוֹ, אֲכָל הוּא הִבִּיא אֵת כָּל הַסּוּדוֹת שֶׁל הָאָטוֹם [לְרוֹסִים].

הַגְּרַמְנִים נָסוּ לְפּוֹצֵץ אֵת זֶה — הֵם לֹא הִצְלִיחוּ, תְּמִיד תְּפִסּוּ אוֹתָם בְּרַגַע הָאַחֲרוֹן. וְאֵז בִּזְמַן 1947 פָּצְצוּ אֵת הַפְּצֶצַת אָטוֹם הָרֵאשׁוֹנָה, וּבִזְמַן 1950 פָּצְצוּ אֵת הַמִּימָן. זֶה הַכָּל סוּדוֹת שֶׁהֵם גָּנְבוּ מֵהָאֲמֵרִיקָאִים, מִי גָּלָה לָהֶם? הֵיחִידִים גָּלוּ לָהֶם! הֵיחִידִים הָאֲמִינִי שֶׁסְּטָאֲלִין זֶה מְשִׁיחַ, וְהַקּוֹמוֹנִיזְם זֶה הַשְּׁלוֹם לְעֵתִיד לְבָא, שְׁזֶה "וְגַר זָאב עִם כֶּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם גְּדִי יִרְבֹּץ וְעֵגֶל וְכִפִּיר וּמְרִיא יִחַדּוּ וְנִעַר קֶטֶן נִהַג בָּם, וּפְרָה וְדֹב תִּרְעִינָה יִחַדּוּ יִרְבְּצוּ יִלְדִיהֶן וְאַרְיֵה כִּבְקָר יֹאכַל תְּבֵן" [וְשִׁעְיָהוּ יֵא, ו - ז], הָאֲמִינִי שֶׁהַקּוֹמוֹנִיזְם זֶה כְּבָר אַחֲרִית הַיָּמִים, 'הַגְּעֵנוּ לְאַחֲרִית הַיָּמִים'. וְכִשְׁסְטָאֲלִין הַתְּפַגֵּר, הִרְעִילוּ אוֹתוֹ, אֵז אָמְרוּ 'שְׁמֵשׁ הַעֲמִים', אֵז כָּל הַקְּבוּצִים — הֵייתִי יֶלֶד בֶּן 15 תְּשׁוּ"ג — בְּכָל הַקְּבוּצִים

אָמְרוּ שְׁעַכְשֵׁיו זֶה הַהִסְתַּלְקוֹת
שֶׁל 'שֶׁמֶשׁ הָעַמִּים', 'הַהִסְתַּלְקוֹת
הַשֶּׁמֶשׁ בַּצְּהָרִים', 'הַשֶּׁמֶשׁ
הַהִסְתַּלְקָה'...

אז כל זה מדברים כאן כי הרב'ה
מדבר כאן [חיי מוהר"ן קעא]⁹ שהיה
לו ספר שהוא אפלו יותר גדול
מ"ספר הנשרף", הוא "ספר
הגנוז", והוא היה מסלק את
הגוף, כשהרב'ה כתב את זה הוא
היה בלי גוף לגמרי, "ואמר:
שאפלו גופו סלק כשכתבו" —
הרב'ה יכול לסלק את הגוף
לגמרי, "ואותו הספר לא שזפתו
עין. [ואמר:] שהוא בחינת רזין
דרזין. ורק משיח יוכל להגיד
פרוש על הספר הזה". על
הלקוטי מוהר"ן רק משיח יכול
להגיד פרוש, וכל שפן על
ה"ספר הגנוז" שאפלו רבי נתן

לא ראה אותו, והוא לא הצליח
להעתיק אותו. "וספר הגנוז הזה
כבר היה נגמר אצלו בתחלת
שנת תקס"ו", כי רבי נתן התקרב
בתקס"ב הוא התקרב בט"ו
אלול, יום שלישי ט"ו אלול.
"הינו חמש שנים קדם
ההסתלקותו".

והרב'ה אמר: "מעולם לא
עמדתי על אותה דרגא, כל יום
עליתי עוד דרגא ועוד דרגא ועוד
דרגא! כל דקה! כל שניה! כמה
שיותר חולקים עלי — אני עולה
יותר מדרגות".

כמו שלמדנו עכשיו [בהפטרת
הפרשה, וכן דבר בענין זה בשעור בקדושה
רבא] על "בת יפתח", שהיא חיה
לעולם, עד היום היא רוקדת
ומחוללת. כי אומר

❁ מראי מקומות והערות ❁

⁹ חיי מוהר"ן קעא

עוד היה לו ספר אחד שהוא גבוה עוד יותר
ויותר אפלו מהספר הנשרף והוא ספר הגנוז.
ואמר שאפלו גופו סלק כשכתבו ואותו
הספר לא שזפתו עין. ואמר שהוא בחינת
רזין דרזין (כלומר אצלו נגד שאר הדברים
שהוא מגלה) ואמר שמשית יגיד על זה
פרוש, וספר הגנוז הזה כבר היה נגמר אצלו
בתחלת שנת תקס"ו (תקס"ז) הינו חמש

שנים קדם ההסתלקותו:

ועתה עמד והתבונן לאיך דרגא הגיע אחר
כך כי מעולם לא עמד על מדרגה אחת עד
היום שנסתלק וממש בכל שעה ושעה השיג
חדשות לפי מדרגתו הנוראה מאד. והבן
מאד מאד כי מעלת גדלת ספר הגנוז לית
מחשבה תפיסא בה כלל ומשיח יגיד על זה
פרוש ומעשה תתבונן ויתשער בדיעתה גדלתו
וכו' וכו':

הַ"אֲבוֹדְרָהִים"¹⁰ : יִצְאָה בַת

קוֹל... כִּי הִיא אִמְרָה: אָבָא!

תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר פָּצִיתָה אֶת פִּיךָ [על

פִּי שִׁפְטִים יֵא, לו]; הִיא הֵיטָה יְלִדָה

שְׁתִּלְטִינִית מְאֹד, הִיא הִשְׁתַּלְטָה

עַל אָבָא שְׁלָה, הִיא אִמְרָה "אֲנִי

לֹא מְרֻשָּׁה לְךָ, אֲנִי לֹא מְרֻשָּׁה לְךָ

לְעֵבֶר עַל מְלָה אַחַת שְׁאִמְרָתָ!

מָה שְׁאִמְרָתָ — תִּקְיִים! אֲנִי רוֹצֶה

לְרֹאוֹת אוֹתָךְ מִקְיִים". טוֹב, הוּא

שֵׁם אוֹתָהּ עַל הַמְזַבַּח, כִּכָּה הִיא

דְּרָשָׁה. הִיא הִשְׁתַּטְחָה עָלָיו [על

הַמְזַבַּח]. וְאֵז יִצְאָה בַת קוֹל —

אוֹמֵר הַ"אֲבוֹדְרָהִים" זֶה בְּדָף

אַחֲרוֹן, עֲמוּד אַחֲרוֹן בְּחֵלֶק שְׁנִי,

חֵלֶק רִאשׁוֹן טוֹר שְׁנִי, הוּא אוֹמֵר:

יִצְאָה בַת קוֹל "אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל

הַנֶּעֱר". לִכֵּן הִיא חִיָּה לְעוֹלָם,

הִיא רַק רוֹקֶנֶת כָּל הַיּוֹם וְשָׂרָה

שִׁירִים לְה' יִתְבָּרֵךְ.

אֵת זֶה לְמַדְנֵנו עַל בַּת יַפְתָּח הַיּוֹם

בְּהַפְטָרָה, שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לְחַשֵּׁב

אִיךָ הוּא יִהְיֶה בַת יַפְתָּח, אִיךָ הוּא

יִכּוֹל לְקַבֵּל לְכָל הַפְּחוֹת "נִצְוִי"

מִבַּת יַפְתָּח.

אֵז לְכָל זֶה מְגִיעִים עַל יְדֵי הַ"סִּפֵּר

הַגְּנוּז", שֶׁעֲכָשׂוּ זֶה שְׁנָה שֶׁל

הַתְּגִלוֹת מְשִׁיחַ, לִכֵּן "כַּח מַעֲשֵׂיו

הַגִּיד לְעַמּוֹ" [תְּהִלִּים קי"א, ו] — כַּח

כְּפוּל כַּח זֶה תִּשְׁפֹּד, אִם עוֹשִׂים

"כַּח מַעֲשֵׂיו"... כָּל זֶה כְּתוּב

בְּ"אוֹר לְמֵאִיר" הַנִּכְדָּ שֶׁל הַבְּנֵי

יִשְׂשַׁכָּר".

"וְכָל שְׁעָה אֲצִלֵּי חֲדָשׁוֹת" [הַמְשִׁיךְ

דְּבָרֵי רַבֵּנוּ בַּחֲמֵי מוֹהַר"ו], כָּל מִי שֶׁמְקַרֵּב

לְרַבֵּנוּ אֵז כָּל שְׁעָה וְשְׁעָה מִשִּׁיג

חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי, כָּל שְׁנֵיהָ הוּא

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וּדְרַשׁ שְׁנִשְׁחַט יִצְחָק וּבַת יַפְתָּח יֵשׁ לוֹ סוּד כִּי

לֹא נִשְׁחַטוּ כָּלל כֹּאשֶׁר פִּירְשְׁתִּי בִּסְפָרִי, וַיֵּשׁ

מֵהַגְּאוּנִים שֶׁאִמְרוּ עַל הַתְּקוּפָה (בַּמְדַּבֵּר כַּג,

כִּי לֹא נִחַשׁ בִּיעֻקֵּב אֵלֶּה הַקְּדוּמוֹנִים אִמְרוּ

אֵלֶּה הַדְּבָרִים לְהַפְחִיד בְּנֵי אָדָם שִׁירָאוּ

מֵהַשֵּׁם וְלֹא יוֹסִיפוּ הַרְשָׁעִים לְרִשׁוּעַ וַיִּשׁוּבוּ

כְּדֵי שִׁיעִילֵם הַשֵּׁם מִד' תְּקוּפוֹת כִּי יְדוּעַ יִדְעוּ

כִּי כָל דְּבָרֵי חֲכָמִים אִמַּת כֹּאשֶׁר הֵם

בְּמִשְׁמַעֵם אוֹ יֵשׁ לָהֶם סוּד סְתוּם כֹּאשֶׁר

רְמוּזֵי מַקְצֵת סוּדֵם בִּסְפָר הַיִּשָּׁר שֶׁהוּא פִּי

¹⁰ אֲבוֹדְרָהִים - שְׁעַר הַתְּקוּפוֹת

וְכַתֵּב הַחֲכָם בֶּן עֲזָרָה שֶׁאֵלֶּה חֲכָמֵי קְרִיאוֹת

לְרַבֵּינוּ הָאֵלִי לְמָה נִהְיָו יִשְׂרָאֵל הַדְּרִים בְּמַעֲרַב

לְהַשְׁמֵר שְׁלֵא יִשְׁתּוּ מִיַּם בְּשַׁעַת הַתְּקוּפָה.

וְהַשִּׁיב כִּי יִחוּשׁ בְּעַלְמָא הוּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא

תַּחֲלַת הַשְּׁנָה אוֹ תַּחֲלַת רִבְעִיתָה וְלֹא יִרְצוּ

לְשַׁתּוֹת מִיַּם שִׁימְצָאוּ חֲנוּם עַל כֵּן יִאֲכֹלָה בַּה

כָּל מִתּוֹק לְהִיּוֹת שׁוֹנֵם מִתּוֹקָה. וְאֲנִי אוֹמֵר

מִתּוֹקָה שְׁנַת הָעוֹבֵד הַשֵּׁם הַבוֹטָח בּוֹ לְבַדּוֹ.

וְהִנֵּה הַיּוֹדְעֵי תְּקוּפ' הָאֵמ' לֹא אִמְרוּ כִּי תִּזְיֵק

בְּמִדְרָגָה חֲדָשָׁה. אֲמַרְנוּ שְׂכֻמָּה שְׂיֹתֵר חוֹלְקִים אִז כִּכָּה עוֹלָיִם יוֹתֵר בְּדִרְגָּא, "וְהָבֵן מֵאֵד מֵאֵד, כִּי גְדֹלַת הַסֵּפֶר הַגָּנוּז לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כָּלָל" — שׁוּם מַחְשְׁבָה! (עֲכָשְׁיוּ נִמְצָא כָּאן הַחֲתוּן שֶׁהוּא נִשְׁמַת רַבְנּוּ, מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא נוֹלָד יִדְעֵנּוּ שֶׁזֶה נִשְׁמַת רַבְנּוּ)¹¹. "וּמְשִׁיחַ יִגִּיד פְּרוֹשׁ עַל זֶה".

אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא...

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּסֵעוּדָה רְבִיעִית מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ קְרָח תַּשְׁפֵּ"ד

אִז הָיָה מַחְלֶקֶת בְּעֵינֵי הַצְּדָקָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שִׁמְ"ז, שִׁיחוֹת וְסִיפּוּרִים. רַבֵּי מִנְחֵם מְגִדֵּל מוֹיִטְעֶפֶסֶק הוּא הָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּבוֹר, הַרְבֵּיהּ מַחְבֵּ"ד בַּעַל הַתִּנְיָא הָיָה מְמַנֶּה עַל הַקֶּפֶה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְכָל הַחוֹלְקִים עָלָיו הֶאֱשִׁימוּ שֶׁהוּא גּוֹנֵב אֶת הַכֶּסֶף לַעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא הַגָּנֵב הַכִּי גְדוֹל, כְּמוֹ שֶׁמֵּאֲשִׁימִים אֶת שׁוֹבוֹ בָּנִים שֶׁהֵם הַגָּנֵבִים הַכִּי גְדוֹלִים.

הַרְבֵּיהּ אָמַר שֶׁ"חֵס וְשָׁלוֹם".

כִּי הִחְתַּם סוֹפֵר פּוֹסֵק, הִחְתַּם סוֹפֵר בַּת"ר, 30 שָׁנָה אַחֲרֵי רַבְנּוּ, שֶׁבְּרַגַע שָׂאֵדָם נוֹדֵר צְדָקָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן זֶה יְרוּשָׁלַיִם, כִּי אֵלוֹ שֶׁגָּרוּ בְּטַבְּרִיָּה אָמְרוּ שֶׁיְדַבֵּר רֵאשׁוֹן זֶה טַבְּרִיָּה, שֵׁם הָיָה עַקֵּר הַיְשׁוּב, בִּירוּשָׁלַיִם לֹא הָיָה יְשׁוּב, לֹאט לֹאט זֶה הַתְּפִתַח, בַּהֲתַחֲלָה זֶה הָיָה בְּטַבְּרִיָּה, אִז אֵלוֹ שֶׁהָיוּ בְּטַבְּרִיָּה אָמְרוּ שֶׁהַכֶּסֶף שֶׁיֵּךְ לְטַבְּרִיָּה, אֲבָל הִחְתַּם סוֹפֵר פֶּסֶק שֶׁתְּמִיד צָרִיךְ לְשַׁלַּח לִירוּשָׁלַיִם, קֹדֶם לַעֲנִי יְרוּשָׁלַיִם, מֵהַ שִׁישָׂאֵר — יִתְחַלֵּק שׁוּהַ בְּשׁוּהַ, חֲבֵרוֹן צֶפֶת טַבְּרִיָּה.

יֵשׁ אַרְבַּע עָרִים קְדוֹשׁוֹת, אַרְבַּע עָרִים: חֲבֵרוֹן — שֵׁם הָיָה הַרֵב מְאֵנִי [רַבּוּ שֶׁל הַבַּיִת אִישׁ חַי], הַרֵב מְאֵנִי הָיָה הַרֵב הָרֵאשִׁי שֶׁל חֲבֵרוֹן, שֵׁם הָיָה כָּל הַרְבָּנִים, הָיָה שֵׁם הַ"חֶסֶד לְאַבְרָהָם", וְהָיָה שֵׁם הַ"שְׂדֵי חֶמֶד", קְבוּרָה עַד הַיּוֹם בְּחֲבֵרוֹן, הַרְבָּנִים כְּאֵן לְבַקֵּר אוֹתוֹ, הוּא אָמַר "תִּשְׂאָרוּ כְּאֵן, אֵל תִּחְזְרוּ

עַל קְדוּשַׁת ה', חֶלֶק נִהְיָו קוֹמוֹנִיסְטִים, חֶלֶק הַנְּאֻצִים הָרְגוּ, הַנְּאֻצִים שֶׁחָטְאוּ אֶת כָּל הַיְהוּדִים, שֶׁשׁ מִלְיוֹן יְהוּדִים.

כְּמוֹ שֶׁהָיָה כָּאֵן בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה, שִׁיְהוּדִים נִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְגַן עֵדֶן, וְאֲנָשִׁים נִסְעוּ לְבִיאָרִי, רָצוּ לְחַגֵּג שִׁמְחַת תּוֹרָה בְּבִיאָרִי, מִנְהַרְיָה, מֵעַכְשָׁיו, מִכָּל הָאָרֶץ נִסְעוּ לְבִיאָרִי, |¹²| אֲבָל הֵם יִשְׂרָאֵל נִכְנְסוּ לְגַן עֵדֶן, הֵם זָכוּ לְהִכְנֵס יִשְׂרָאֵל לְגַן עֵדֶן. אֲבָל אֲנַחְנוּ רוֹצִים שִׁישְׂאָרוּ כָּאֵן קֶצֶת, שִׁיְהִיו אֲתֵנוּ, אֲבָל לֹא זָכִינוּ. אֲבָל הֵם נִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְגַן עֵדֶן.

הַרְבֵּה אֹמֵר שֶׁשִׁמְחַת תּוֹרָה זֶה הַיּוֹם הַכִּי גָדוֹל, אִזּוֹ הַשֵּׁם פָּתַח לָהֶם שְׁעָרֵי גֵן עֵדֶן, נִכְנְסוּ כָּלֵם יִשְׂרָאֵל לְגַן עֵדֶן, הָיוּ כַּמָּה שֶׁבָּאוּ לְשׁוּבוֹ בָּנִים, אִזּוֹ הֵם נִצְלוּ, בְּעֵלּוּמִים, בְּכָל הַמְקוֹמוֹת, בְּקִבּוּצִים, שֶׁהִגִּיעוּ לְשׁוּבוֹ בָּנִים לְשִׁמְחַת תּוֹרָה אִזּוֹ הֵם נִשְׂאָרוּ בְּחַיִּים, אֲבָל הַשְּׂאָר זָכוּ לְחַיִּים

לְרוֹסְיָה, וְהוּא הָיָה הָרַב הָרֵאשִׁי בְּקָרִים, כִּי חָשְׁדוּ בּוֹ בְּאִיסְטַנְבוּל, חָשְׁדוּ בּוֹ, שֶׁלְּמוֹ כֶּסֶף לְמִנְקָה שִׁמְנָקָה אֶת הַבַּיִת כְּנִסְתָּ, שֶׁלְּמוֹ לָהּ סְכוּם כֶּסֶף עֲצוּם, בְּסוּף הוּא הוֹדְתָה לְבַיִת דִּין שֶׁשֶׁלְּמוֹ לָהּ כֶּסֶף, אֲבָל הוּא כָּבֵר אֲבָד אֶת הַרְבֵּנוֹת הָרֵאשִׁית בְּאִיסְטַנְבוּל, הוּא הָיָה הָרַב הַכִּי גָדוֹל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, בְּכָל הָעוֹלָם, הוּא כָּכָה 14 סְפָרִים "שְׁדֵי חֲמֹד", אֲבָל הַמִּתְנַגְּדִים שְׁלוֹ, הַחֹלְקִים שְׁלוֹ, הִצְלִיחוּ לְהַעֲרִיף אוֹתוֹ מֵאִיסְטַנְבוּל, עִם הָעֲלִילַת שֶׁקֶר, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא הִגִּיעַ לְקָרִים, נִהְיָה הָרַב שֶׁל קָרִים, בְּסוּף הוּא הַחֲלִיט שֶׁהוּא רוֹצֵה דוֹקָא לְהִיּוֹת בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַקְבֵּר בְּחִבְרוֹן, לִיד הַ"רֵאשִׁית חֲמֹמָה", וְאִזּוֹ הוּא הִגִּיעַ לְחִבְרוֹן, הַרְבֵּנִים בָּאוּ מְקָרִים, הָיוּ גַם רְבָנִים רֵאשִׁיִּים, הוּא אָמַר לָהֶם "תִּשְׂאָרוּ כָּאֵן, אִם אַתֶּם חוֹזְרִים — לֹא יִשְׂאָר מִכֶּם זָכָר", וְכָכָה הָיָה, כָּלֵם חוֹזְרוֹ, וְלֹא נִשְׂאָר אֶפְלוֹ יֶלֶד אֶחָד, כָּלֵם עַלֹ

מֵרֵאשִׁית מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בָּנִים, זֶה לְקַחְתִּי מִהַקְפָּה שֶׁל שׁוּבוֹ בָּנִים. שֶׁלְּחַתִּי לָהֶם אֶלְפֵי שִׁמְפְּנִיּוֹת, חֲמֵשׁ אֶלְפֵי וִיסקִי...)

¹² (אֲנִי שֶׁלְּחַתִּי אֶלְפֵי בְּקִבּוּצֵי שִׁמְפְּנִיָּה, וְחֲמֵשׁ אֶלְפֵי בְּקִבּוּצֵי וִיסקִי עַל חֲשׁוֹבוֹנִי, כְּמוֹ שׁוּבוֹ

הם נכנסים ישר לגן עדן, אִנְחָנוּ צְרִיכִים אוֹתָם כְּאֵן, אִנְחָנוּ רוֹצִים אוֹתָם כְּאֵן, שְׂעִישׁוּ תְּשׁוּבָה.

כָּל בַּת שְׂתוּזָה לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר — תְּחַזִּיר אֵלֶיךָ בְּנוֹת בְּתוּשׁוּבָה, הֵן לֹא יִצְטָרְכוּ לְלַכֵּת לְגַן עֵדֶן, לֹא יִצְטָרְכוּ לְסַע לְבְּאֵרֵי, לְהַגִּיעַ לְגַן עֵדֶן דְּרָךְ בְּאֵרֵי, הַיּוֹם בְּאֵרֵי זֶה שֶׁעַר הַגֶּן עֵדֶן, אִזּוּ הַבְּנוֹת נִסְעוּ דוֹקָא לְגַן עֵדֶן, אֵלֶּה שֶׁהִלְכוּ בְּצַנִּיעוֹת וְלִקְחוּ אוֹתָם בְּכַח, אִזּוּ הַמְחַבְּלִים לֹא נִגְעוּ בָּהֶם, אָמְרוּ "בְּכֶם אִנְחָנוּ לֹא נוֹגְעִים, מִי שֶׁהוֹלֶכֶת בְּצַנִּיעוֹת — אִנְחָנוּ לֹא נוֹגְעִים בָּהּ", הַשָּׂאָר — יְרוּ בָּהֶם

נְצַחִיִּים, חַיֵּי נֶצַח, שְׁזֵה הַרְבֵּה יוֹתֵר גְּבוּהָ, "עֵינִי לֹא רְאֵתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ" [ישעיהו סד, ג], הַרוּגִי לוֹד — אֵלוֹ שֶׁנִּהְיָה עַל קְדוּשַׁת ה' — אֵינִי בְּרִיָּה יְכוּלָה לְעַמֵּד בְּמַחִיצָתָם.

שֶׁהַרְבֵּה הַרְבֵּה הוּא אַחְרָאֵי עַל הַכֹּל, הַרְבֵּה אַחְרָאֵי עַל הַמְלַחְמָה בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה, הַרְבֵּה אַחְרָאֵי עַל הַמְלַחְמָה עִכְשָׁיו בְּעֵזָה, הַכֹּל זֶה רַק רַבְּנוּ, רַבְּנוּ מְנַהֵל אֶת הַמְלַחְמוֹת, מְלַחְמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי — כְּתוּב בְּעֵבֹדָה זְרָה: "מְלַחְמוֹת אֶ-נִּי עֲשִׂיתִי" — כָּל הַמְלַחְמוֹת ה' מְנַהֵל אוֹתָם, כִּי כְּשִׂיהוּדִים נִהְרָגִים עַל קְדוּשַׁת ה'

מִטּוֹחַ אָפֶס, כָּל אֵלֶּה שְׁבָרְחוּ, 32, 64, 128, 256, אַחֲרֵי זֶה 512,
 1024, כָּל עֶשֶׂר זֶה עוֹד אֵלֶּף, [כלומר כל עשר פעמים שמכפילים את
 המספר הקודם בשתים זה מכפיל בפי אלף את
 המספר הקודם, ומסביר:] אַז הָאֵלֶּף
 הִרְאִשׁוֹן [כלומר הפעם הראשונה
 שמכפילים 2 כפול 2 עשר פעמים] זֶה
 1024, הָאֵלֶּף הַשֵּׁנִי [כלומר בפעם
 השנייה שמכפילים 2 כפול 2 עשר פעמים] זֶה
 מְלִיוֹן, אֵלֶּף שְׁלִישִׁי זֶה מְלִיאָרְד,
 אֵלֶּף רְבִיעִי זֶה יִהְיֶה אֵלֶּף
 מְלִיאָרְד, אֵלֶּף חֲמִישִׁי זֶה יִהְיֶה
 מְלִיוֹן מְלִיאָרְד, אֵלֶּף הַשְּׁשִׁי זֶה
 כָּבֵר טְרַלְיוֹן, טְרַלְיוֹן זֶה שְׁמוֹנֶה
 עֶשֶׂר אָפָסִים, וְאַחֲרֵי זֶה הַשְּׁבִיעִי
 זֶה יִהְיֶה אֵלֶּף טְרַלְיוֹן, וְאַחֲרֵי זֶה
 זֶה מְלִיוֹן טְרַלְיוֹן, וּבַתְּשִׁיעִי
 אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְמְלִיאָרְד טְרַלְיוֹן,
 וְאֵלֶּף עֶשְׂרִי... [זה אלף מיליארד
 טריליון], זֶה רִשִׁי אֹמֵר "פִּי
 מֵאָה", זֶה הַפּוֹף מְכַל הַחֲשׁוֹנוֹת
 שְׁאַנְחָנוּ רְגִילִים לַעֲשׂוֹת, אֲנִי
 יוֹדֵעַ שְׁשִׁתִּים כְּפוֹל מֵאָה זֶה 200,
 אֲבָל רִשִׁי אֹמֵר הַפּוֹף עַל הַפּוֹף,
 רִשִׁי זֶה בְּכ"ד בְּשִׁמוּאֵל כ"ד
 פְּסוּק ג'13.

הַמְחַבְלִים חִכוּ בַדְרָכִים, יָרוּ לָהֶם
 בַּגֵּב, יָרוּ לָהֶם בַּפְּנִים, יָרוּ לָהֶם
 בַּבֶּטֶן, בְּכָל מִינֵי מְקוֹמוֹת, אֲבָל
 הֵם לְכָל הַפְּחוֹת זָכוּ לַחַיִּים
 הַנִּצְחָיִים, זָכוּ לַתְּקוּן הַמְּלֵא,
 אֲנַחְנוּ רוֹצִים שְׁאֲדָם יִחְיֶה 120
 שָׁנָה, כָּל הָעֲבוּדָה שְׁכָל בַּת
 צְרִיכָה לַהֲיוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר, כָּל
 בַּת צְרִיכָה לְדַעַת אֲלַגְבָּרָה
 וּמִתְמַטִּיקָה בְּשָׂבִיל לַהֲיוֹת
 מְנַהֶלֶת סְמִינָר.

כְּמוֹ שְׁעַכְשָׁיו קִבְלָתִי בַשַּׁבָּת אֶת
 הַתְּשׁוּבָה עַל הַחֲדָה, שְׁרִשִׁי
 אֹמֵר כָּאֵלֶּה חֲשׁוֹנוֹת מְסַבְכִּים,
 שְׁלֵא אֵינְשִׁטִּין וְלֹא הַמְדַעֵן הַכִּי
 גְּדוֹל יָכוֹל לַפְתֹּר אוֹתָם, אֲבָל
 בְּנוֹת בְּנוֹת 13 מְשׁוּבוּ בְּנִים
 פּוֹתְרוֹת אֶת כָּל הַחֲדוֹת, אֶת כָּל
 הַחֲשׁוֹנוֹת. שְׁכָלֶם יוֹדְעִים
 שְׁשִׁתִּים כְּפוֹל מֵאָה זֶה מֵאֲתִים,
 אֲבָל רִשִׁי סוֹתֵר אֶת זֶה, רִשִׁי
 סוֹתֵר אֶת כָּל אֶת הַחֲשׁוֹנוֹן הַזֶּה,
 הוּא אֹמֵר: הַפּוֹף! שְׁתִּים זֶה
 פְּעַמִּים מֵאָה, [כלומר שתים כפול שתים
 מאה פעמים] זֶה יוֹצֵא 2, 4, 8, 16,

מֵרֵאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וַיֹּאמֶר יוֹאֵב אֶל הַמֶּלֶךְ וַיֹּסֵף יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶל

¹³ שְׁמוּאֵל-ב כד ג'

פָּתַח לָהּ תִּירָאשׁ, אָבֵל אֵי אֲפֹשֶׁר
בְּגִרְמַנְיָה לְהוֹצִיא יֶלֶד מִכְּתָה, אֵין
דְּכַר כְּזָה, יֶלֶד הוּא מְגֵן, הוּא קֹדֶשׁ
קֹדְשִׁים, אֶת הַמּוֹרָה הַעִיפוּ,
מִסְכְּנָה, עַד הַיּוֹם הַיּוֹם הִיא בְּחוּץ.
בְּסוּף הַמְּנַהֵל שְׁלַח אוֹתוֹ [ל-]
בְּצִרְיָן, הוּא הוֹצִיא לוֹ שֵׁישׁ לוֹ
דְּלֶקֶת רִיאוֹת, הוּא חוֹלָה בְּרִיאוֹת,
הוּא צָרִיף אֲוִיר מֵהָאֲלָפִים ^[14].

אז כל בת צריכה לדעת את כל

כל בת צריכה ללמד כל יום פרק,
גם ביהושע, גם בשופטים, כל
בת, כל בת שהיא כבר בת 13 יש
לה כבר שכל הכי משלם, היא
יכולה לדעת את כל החשבונות
בעולם, להשיג את אינשטין, עוד
יותר מאינשטין.

אינשטין היה הטפש הכי גדול
בעולם, הוא רק זרק קלפות על
המורות, זרק לה כסא בראש

מראי מקומות והערות

של יואב יתירה על של משה שאמר (דברים
א יא): ככם אלף פעמים, ועוד, שברכתו של
משה לזמן מרובה, ושל יואב מיד, שנאמר
בה: ועיני אדני המלך רואות:

¹⁴ [האלפים] זה האויר הכי נקי בעולם,

העם כהם וכהם מאה פעמים ועיני אדני
המלך ראות ואדני המלך למה חפץ בדבר
הזה:

רש"י: כהם וכהם - כהם כפלים, וכהם שני
כפלים, הרי ארבעה כפלים, וכן חוזר וכופל
את הכפילה, עד מאה פעמים, נמצאת ברכתו

כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ שְׁשִׁתִּים כְּפוֹל מֵאָה
 זֶה בְּדִיוֹק אֶלֶף מְלִיאָרְד טְרַלְיוֹן,
 אִז בְּחִזְקַת מְאִתִּים [כְּלוֹמֵר אִם
 מִכְּפִלִים שְׁתִּים מְאִתִּים פְּעָמִים], זֶה כְּכֹר
 יִהְיֶה שְׁשִׁים אֶפְסִים, מְאִתִּים
 אַרְבָּעִים זֶה שְׁבַעִים וּשְׁתִּים
 אֶפְסִים, שְׁתִּים בְּחִזְקַת מְאִתִּים
 אַרְבָּעִים זֶה כְּכֹר שֵׁם חֶסֶד, זֶה
 הַסּוּד שֶׁל הַפֶּד שֶׁל רִבְקָה,
 שְׁרִבְקָה הָיָה לָהּ אֶת הַפֶּד, עֶשֶׂר
 פְּעָמִים כִּ"ד זֶה 240, אִם הָיָה לָהּ
 עֶשֶׂר פְּעָמִים כִּד אִז לֹא הָיָה נִשְׁאָר
 זִכָּר מֵעֶשֶׂר, [אֵלֵּא שֶׁבִּפְרֹשָׁה שֵׁם כְּתוּב רַק

הַחֲשֹׁבוֹנוֹת שְׁרִשִׁי אוֹמֵר לָנוּ,
 כְּמוֹ בְּעִירוֹבֵין (כ"ג ע"א-ע"ב),
 שְׁחָצֵר בֵּית סְאִתִּים, חָצֵר בֵּית
 סְאִתִּים זֶה חֲמִשִּׁים עַל מֵאָה,
 חֲמִשׁ אֶלֶף [שׁוּה אִמָּה מְרוּבַע], כִּי
 עוֹשִׂים שְׁרִשׁ, [כְּלוֹמֵר לוֹמְדִים מִחֲצֵר
 הַמִּשְׁכָּן שְׁהִיה מִלְּבָן בְּגוּדֵל חֲמִשִּׁים אִמָּה עַל
 מֵאָה אִמָּה שׁוּה הַגּוּדֵל שֶׁל מְקוֹם הַגּוּדֵל בִּיּוֹתֵר
 שֶׁכֶּשֶׁמוֹקֶף בְּמַחִיצָה שְׁמוֹתֵר לְטַלְטֵל בְּתוֹכוֹ. 50
 אִמָּה כְּפוֹל 100 אִמָּה זֶה 5,000 אִמָּה מְרוּבַע,
 וּבְרִיבּוֹעַ זֶה יוֹצֵא 70.71 אִמָּה כְּפוֹל 70.71
 אִמּוֹת, 70.71 זֶה שׁוֹרֵשׁ שֶׁל 5,000].

מוראי מקומות והערות

בְּלֶם לְסַע עוֹד הַיּוֹם לְצִירִיף זֶה הָאוִיר הַכִּי נְקִי בְּעוֹלָם.

מֵתוֹ, שְׁשִׁים רְבּוֹא מֵתוֹ, ב־38 שָׁנָה הָאֵלֶּה מֵתוֹ שְׁשִׁים רְבּוֹא, "וּבְאֵלֶּה לֹא הָיָה אִישׁ" [בַּמִּדְבָּר כּו, סד] — שְׁשִׁים רְבּוֹא נִפְטְרוּ, וְשׁוּם אִשָּׁה לֹא נִפְטְרָה, בְּכֹל הַמִּדְבָּר, בְּכֹל הָאַרְבָּעִים שָׁנָה.

אֲנַחְנוּ עֲכָשׂוּ כִּכְר בַּחֲקֵת, פָּרָה אֲדָמָה, פָּרָה אֲדָמָה זֶה בְּנִשְׂא, אֲנִי לֹא יוֹדַע מִי כָּתַב אֶת חֲקֵת, (אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁשׁוּבוּ בָּנִים כָּתְבוּ אֶת זֶה, מִה פְּתַבְתָּ פָּרָה אֲדָמָה בַּחֲקֵת? מַה, הַשְׁתַּגְעַתָּ?! חֲקֵת זֶה אַחֲרֵי אַרְבָּעִים שָׁנָה...). מִתִּי הָיָה פָּרָה אֲדָמָה? בְּשָׁנָה הַשְּׁנִיָּה [לְצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם], בְּנִשְׂא קוֹרְאִים נִשְׂא שְׁלֹשׁ פְּעָמִים; גַּם בַּחֲנֹכָה, וְגַם בְּאֵי גִיסָן, וְגַם בְּנִשְׂא קוֹרְאִים, וְאֵז קוֹרְאִים פָּרָה אֲדָמָה, ¹⁵ | פָּרָה אֲדָמָה — מַה שִׁיף לְחֲקֵת? פָּרָה אֲדָמָה כִּכְר הָיָה בְּשָׁנָה הַשְּׁנִיָּה, בְּמָרָה, בְּכִשְׁלַח, בְּמָרָה קָבְלוּ פָּרָה אֲדָמָה. אִתָּה מִדְּפִיס פְּעַם הַבָּאָה פָּרָה אֲדָמָה בְּכִשְׁלַח, אֲנִי מְזַהֵר אוֹתְךָ, לֹא, הַפְּעַם זֶה סוֹפִי, הַפְּעַם אֲנִי אֶלֶף עַד הַסּוֹף! לֹא

9 פְּעָמִים כֵּד]. כָּל בַּת שֶׁהִיא נוֹשֵׂאת כֵּד, פְּעַם הֶלְכוּ עִם הַכִּדִּים עַל הָרֹאשׁ, עַל הַכֶּתֶף, "וְכִדָּה עַל שְׁכָמָה" [בְּרֵאשִׁית כֹּד, טו] — רֹאשֵׁי תַבּוֹת עֲשׂוּ.

כִּי אֲלֵי־עֶזְרָה הַתְּנַגֵּד לְשִׁדּוּף, הוּא הַתְּקַשֵּׁר אֵלַי, אֲמַרְתִּי לוֹ מַה יֵשׁ, הוּא אָמַר לִי אֲנִי רֹאֶה שֶׁהֵבֵן הָרֹאשׁוֹן שֶׁל יִצְחָק יְהִיָּה עֲשׂוּ, אֲמַרְתִּי לוֹ "תְּבַטֵּל אֶת הַשִּׁדּוּף", אֲנִי אִישִׁית הֵייתִי נֶגֶד הַשִּׁדּוּף, עַד הַיּוֹם אֲנִי נֶגֶד הַשִּׁדּוּף, לְכֵן יִצָּא עֲשׂוּ — כִּי אֲנִי אֲמַרְתִּי "לֹא" וְהֵם עֲשׂוּ "כֵּן", טוֹב יִצָּא עֲשׂוּ, מַה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת?! אִזּוּ הַגִּיעַ ר' נִפְתָּלִי רוֹפְשִׁי־עֶר, אִזּוּ הִנְכַד שְׁלוֹ ר' מֵאִיר מְדוּז'-יָקוֹב, כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד "אֲמַרְי נַעַם", פְּרוֹשׁ "אֲמַרְי נַעַם".

עֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ עוֹבְרִים מִקִּרְחַת לְחֲקֵת, 38 שָׁנָה אֲנַחְנוּ קוֹפְצִים, הַתּוֹרָה קוֹפְצַת 38 שָׁנָה בְּבַת אַחַת, מַה הָיָה אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים, אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שְׁכָל הָאֲנָשִׁים

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹⁵ (לְהַדְפִּיס פָּרָה אֲדָמָה אִזּוּ, לְהַדְפִּיס פָּרָה אֲדָמָה בְּנִשְׂא, לֹא בַּחֲקֵת, שְׁמַעְתָּ?! אֲנִי דְּבָרִים...).

¹⁵ (לְהַדְפִּיס פָּרָה אֲדָמָה אִזּוּ, לְהַדְפִּיס פָּרָה אֲדָמָה בְּנִשְׂא, לֹא בַּחֲקֵת, שְׁמַעְתָּ?! אֲנִי דְּבָרִים...).

קָבְלוּ בַשַּׁבָּת הָרֵאשׁוֹנָה, בַּשַּׁבָּת
הָרֵאשׁוֹנָה מִיַּד אַחֲרֵי קְרִיעַת יַם
סוּף, אִזּוּ בְּכ"ד נִיסָן הִגִּיעוּ [לְמֶרֶה],
וְאִזּוּ לָמְדוּ פֶּרֶה אֲדָמָה, וְלָמָּה רַק
עוֹשִׂים אֶת זֶה בְּחֻקָּתָּ? אֲנִי לֹא
יּוֹדֵעַ, אֲנִי עַד עַכְשָׁיו לֹא מֵבִין,
אֲנִי צוֹעֵק פֹּה עַל הַנֹּכְדִים, אֲבָל
לֹא אֲכַפֵּת לִי — אֲנִי אֲצַעֵק
הַלָּאָה, תִּפְסִיקוּ לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה
בְּחֻקָּתָּ, תִּדְפִּיסוּ אֶת זֶה בְּבִשְׁלַח,
בְּמֶרֶה, בְּנִשְׂא תִדְפִּיסוּ אֶת זֶה,
הַמְדַרְשׁ אֹמֵר בְּנִשְׂא, "וַיְהִי בְּיוֹם
כָּלֹת מִשֶּׁה לְהִקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן"
[בְּמִדְבַר ז, א] — שְׂבָא נִיסָן הָיָה
הָאָרוֹן, בָּא נִיסָן הָיָה פֶּרֶה אֲדָמָה.

אֲכַפֵּת לִי מֵהַפְּרָקְלִיטוֹת, לֹא
אֲכַפֵּת לִי מֵאָף אַחָד.

אִזּוּ מֵה שֶׁיָּד פֶּרֶה אֲדָמָה לְחֻקָּתָּ,
אֲנִי לֹא... זֶה רַק שׁוּבוּ בָּנִים
הַמְשַׁגְּעִים הֵם יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת אֶת
הַבְּלוּל הַזֶּה, אֲנִי עַכְשָׁיו גְּלִיתִי
מִי הַדְּפִיס אֶת זֶה בְּחֻקָּתָּ, זֶה רַש"י
אוֹמֵר "שֵׁם שָׁם לוֹ חֵק וּמִשְׁפָּט
וְשֵׁם נִסְהוּ" [שְׁמוֹת טו, כה] — זֶה
פֶּרֶה אֲדָמָה! כָּבֵר לָמְדוּ פֶּרֶה
אֲדָמָה בַּשַּׁבָּת הַשְּׁנִיָּה, כ"א אֵיִר,
בְּכ"ד נִיסָן, בְּכ"ד נִיסָן כָּבֵר, כ"ד
נִיסָן זֶה הָיָה שַׁבַּת רֵאשׁוֹנָה, וְאֵיִר
זֶה הָיָה שַׁבַּת שְׁנִיָּה, אִזּוּ שַׁבַּת
הַשְּׁנִיָּה כָּבֵר... אֶת הַשַּׁבָּת כָּבֵר

בָּנִים גַּם כֵּן, שׁוּבוּ בָּנִים, רַק שְׁבוּבוּ בָּנִים זֶה לֹקַח 120 שָׁנָה בְּבֹאֲרֵי זֶה לֹקַח בְּשִׁנְיָהּ. מִי שְׁמַגִּיעַ לְבֹאֲרֵי — עוֹלָה לְשָׁמַיִם בְּשִׁנְיָהּ. שׁוּבוּ בָּנִים זֶה קֶצֶת יוֹתֵר זְמַן, אֲנִי מִבֵּין, אֲנָשִׁים אוֹמְרִים אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְסַע לְבֹאֲרֵי מֵאֲשֶׁר לְרַקֵּד בְּשׁוּבוּ בָּנִים, אִזּוֹ זֶה בְּסֹדֵר אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְחַלֵּק עֲלֵיהֶם, אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהַפְרִיעַ לָהֶם, מִי שְׁרוֹצֶה לְעֲלוֹת לְשָׁמַיִם בְּשִׁנְיָהּ — אֲדַרְבָּה וְאֲדַרְבָּה! אָבֵל אֲנַחְנוּ רוֹצִים אוֹתָם כְּאֵן, בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁכָל בֵּת תַּהֲפֹךְ לְמִנְהֻלַת סְמִינָר וְתַחֲזִיר אֶלֶף בָּנוֹת בְּתִשׁוּבָה, בְּרַגַע שִׁיחֲזִירוּ אֶלֶף בָּנוֹת בְּתִשׁוּבָה, מִיָּד בְּאוֹתוֹ רִגַע יָבֵא מְשִׁיחַ, וְתַהֲיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

אֵלֵיהֶם הַנְּבִיא...

אִזּוֹ אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה מְדַפְּסִים אֶת זֶה בְּחֻקַּת, אֲנִי לֹא יוֹכֵל לְהַבִּין אֶת זֶה, אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁשׁוּבוּ בָּנִים מְשַׁגְּעִים, אָבֵל עַד כְּדֵי כֵּךְ מְשַׁגְּעִים — לֹא חֲשַׁבְתִּי. יֵשׁ גְּבוּל לְכָל שְׁגָעוֹן.

אִזּוֹ עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל זֶה שְׁכָתוּב בְּעֵץ חַיִּים דָּף צַד, שֶׁהַשְּׁכָל שֶׁל הָאִשָּׁה הוּא פִי אֵין סוּף, כֵּךְ הוּא אוֹמֵר, "לֹאֵין קֶץ" — פִּי אֵין סוּף מֵהַשְּׁכָל שֶׁל הָאִישׁ. הָאִשָּׁה, בְּגִיל 13 יוֹכֵלָה לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֲשָׁבוֹנוֹת בְּעוֹלָם, יוֹתֵר מֵאֵינְשׁוּטֵין יוֹתֵר מִכָּלֵם! כָּל אִשָּׁה צְרִיכָה לְדַעַת שֶׁהִיא הַתַּפְקִיד שְׁלָהּ זֶה לְהִיּוֹת מוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל, וּמִנְהֻלַת, וּבְרַגַע שֶׁהִיא תוֹכֵל [לְהִיּוֹת מִנְהֻלַת סְמִינָר] הִיא תַחֲזִיר אֶלֶף בְּתִשׁוּבָה, לֹא יִצְטָרְכוּ לְסַע לְבֹאֲרֵי כְּדֵי לְעֲלוֹת לְשָׁמַיִם, אֲפָשֶׁר לְעֲלוֹת בְּשׁוּבוּ

הרב דרעי ז"ל רבה של באר שבע במהל מחאה מחוץ לכלא בו שהה מורינו הרב

והתקדשתם

תאוות ההורים - מוזיקה לכל הדורות

להם, כל הבעיה של הילד שהוא לא לומד ולא מתפלל ולא קם בבוקר, הכל מתחיל מהתאוות של האבא והאמא, "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" אם לאבא יש תאוה אז הילד הוא כבר לא קם בבוקר, אין דבר, הוא לא יכול לקום בבוקר כי הוא כבר רתוק למיטה, כבר קשור למיטה, והוא לא יכול לקום להתפלל, ולא יכול ללמוד, וצריך להביא לו חונך, והכל זה מתחיל

"וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שְׁקִיָּהּ וְהָנָה אִישׁ צָרוּר כִּסְפוֹ בְּשֶׁקוֹ וַיִּרְאוּ אֶת צָרוֹת כִּסְפֵיהֶם הֵמָּה וְאָבִיהֶם וַיִּירְאוּ" כל תורה י"ז הולכת על זה, מה זה המה ואביהם ויראו? הרב'ה אומר שהתאוות של האבא והאמא זה מוזיק לכל הדורות¹⁶, "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי", כל מה שעובר על הילד זה מהתאוות הזאת, הפלא יועץ מביא שהילדים צריכים להרביץ מכות לאבות על מה שהם גרמו

מראי מקומות והערות

נתקדש אביו בשעת זיווג, גם זה קשור בגופם עדיו. וכןודאי אלו היו רואים את כל זה, תרדה גדולה היה נופל עליהם, כי היו רואים איה הם עומדים במדרגה פחותה ושפלה:

וזה פרוש (בראשית מב): ויהי הם מריקים שְׁקִיָּהּ וְהָנָה אִישׁ צָרוּר כִּסְפוֹ בְּשֶׁקוֹ אַחַר כָּל הַתְּעִיבוֹת, שהיא תרדת השק, בחינת הגוף, עדיו והנה איש צָרוּר כִּסְפוֹ שְׁקָשׁוֹר וְצָרוּר כִּסְפוֹ וְתִאֲוָתוֹ בְּשֶׁקוֹ וְגוֹפוֹ; וַיִּרְאוּ אֶת צָרוֹת כִּסְפֵיהֶם הֵמָּה וְאָבִיהֶם הֵינּוּ, לא די צָרוֹת כִּסְפֵיהֶם, שהיא תאוות עצמן, כי אם גם המה וְאָבִיהֶם, הינו התאוות של אביהם, גם המה לא נפלו מהם. וזהו: וַיִּירְאוּ כִּי תִרְדָּה נִפְלָה עֲלֵיהֶם, וְאִי לֹא הָיוּ רוֹצִים לְהִשְׁתַּרֵּר וּלְמַלְךְ:

¹⁶ ליקוטי מוהר"ן תורה י

אָבֵל אֵלוֹ הַבְּעָלִי גֵאָוָה מֵעַפְכִּים תִּאֲוָתוֹ שֶׁל הַשָּׁמַיִם יִתְפָּרֵד וְאִינֶם מִבְּקָשִׁים מִצְדִּיקִים שְׂיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי חוֹשְׁבִים שֶׁהִתְעַנּוּ וְסָגְפוּ אֶת עַצְמָם, וַיְזַהּ הֵם צְדִיקִים; אָבֵל הָאָמֶת אֵינּוּ כֵּן, כִּי כָּל הַתְּעִיבוֹת שֶׁהִתְעַנּוּ, אֵין זֶה אֶלָּא כְּמוֹ שֶׁשָּׂאֵשׁ בּוֹ חוֹרִים הַרְבֵּה, וְכִשְׁמֵרִיקִים אֶת הַשֶּׁק, אֵף עַל פִּי כֹּן נִשְׁאָרוּ בּוֹ הַחוֹרִים. וְהַגּוֹף נִקְרָא שֶׁק, כְּמֵאֲמַר הַתַּנַּ"א: שִׁינָא, שְׂרִי שֶׁקָּה (שְׁבַת קנב). וְאִם הַתְּבוּנָה בְּעַמְּקוֹ הֵיוּ רֹאִים, אַחַר כָּל הַתְּעִיבוֹת עֲדִיו נִשְׁאָרוּ אֲעֲלֶם כָּל תִּאֲוָתָם קְשׁוּרִים בְּשֶׁקָּם, הֵינּוּ בְּגוֹפָם; וְלֹא תִאֲוָתָם בְּלִבָּד נִשְׁאָר קְשׁוּר בְּגוֹפָם, כִּי אִם גַּם תִּאֲוָת אָבִיהֶם שִׂישׁ אֲעֲלֶם מִשְׁעַת הַהוֹלָדָה, מִחֲמַת שְׂלֹא

עם תאוות, אין דבר כזה להביא ילד עם תאוות, לא שייך דבר כזה, אם מביאים ילד עם תאוות אז הילד לא רוצה ללמוד ולא רוצה להתפלל ולא רוצה כלום, והוא בורח מהחיידר, הוא לא בא לחיידר, והאבא לא מבין מדוע, והוא צועק על הילד, והילד עוד יותר מתעצבן, אתה אשם בעצמך ולא הילד שלך. (שעור מתשפ"ג).

מהתאוות של האבא והאמא. כל זה תורה י"ז "איש צָרוּר כִּסְפוֹ בְּשִׁקּוֹ וַיֵּרְאוּ אֶת צָרוּת כִּסְפֵיהֶם הִמָּה וַאֲבִיהֶם וַיֵּרְאוּ", פתאום רואים שהילד לא רוצה לבוא להתפלל, ולא רוצה לבוא לתפילה, האבא לא יודע מדוע, והוא נותן לילד סטירה, להפך, הכל האבא אשם, כי האבא עשה הכל עם תאוות, אסור להביא ילד

מה פחד בלק מעם ישראל?

(במדבר כב, ג), אֶת כָּל זֶה הוּא אוֹמֵר לְצַפּוֹר: תִּשְׁמְעֵי צַפּוֹר מֵה קוֹרָה כָּאֵן, יֵשׁ פֹּה עִם שְׁל עֶבְדִּים, עִם שְׁל אֶסְפָּסוּף, עִם שְׁל עֶרְב רַב, שָׂרְבוּ...

אז אומרת לו הצפור: זה לא עבדים, זה בני ישראל, הם קבלו תורה, יש להם תורה, אמרו "נעשה ונשמע" (שמות כד, ז), לך הציעו את התורה ואתה לא הסכמת, אמרת "אין לי כח, אני חלש, אני אדם מספן", הם

וְזֶה מֵה שֶׁעֲכָשׂוּ אוֹמֵר (לְבָן) [בְּלֶק]: הִנֵּה מְגִיעַ פֹּה עִם, "עם" זֶה אֶסְפָּסוּף, "עם" זֶה עֶרְב רַב, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מֵאִפֶּה הֵם הִגִּיעוּ, הֵם הָיוּ עֶבְדִּים שְׁפֵלִים, הִיָּה לָהֶם אֲדוֹנִים, הָיוּ אֲנָשִׁים מְנַמְסִים, הָיוּ אֲנָשִׁים קְדוּשִׁים, שָׁמְעוּ בְּקוֹל הָאֲדוֹנִים שְׁלָהֶם, 210 שָׁנָה הָיוּ עֶבְדִּים, פִּתְאֹם הֵם הִתְפָּרְצוּ, הָרְגוּ אֶת הָאֲדוֹנִים שְׁלָהֶם, הִטְבִּיעוּ אוֹתָם בַּיָּם, וְעֲכָשׂוּ הֵם בְּאִים אֵלֵינוּ, "וַיֵּגֵר מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם"

הסכימו, צֶעֱקוּ "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע", הם עומדים בגבורה, הם גבורי חיל.

ההיא" — פתאם הוא רואה שהצפור נשרפים לה הכנפים (מובא בזהר בהערה בתחילת השיעור), ואז היא אומרת לו: אתה לא תוכל בשום אופן לכבש אותם, חבל לך להתחיל אתם."

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בער פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ" — לא רואים את הארץ, הם בסך הכל שש מאות אלף, אתה עשור מליון והם שש מאות אלף, מה אתה מפחד מהם? "והוא ישב ממלי" — הוא ידע שכל יהודי יכול להרג אלף גוים, כל יהודי.

"ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה כי עצום הוא ממני אולי אוכל נכה בו" — מה זה "נכה"? [היה צריך לומר] "אכה". כל זה שואל הזהר בבלק, מה זה "נכה"? בלק, הם לא באו לבלעם, בלעם גר בהררי קדם, בהרי חשך הוא גר שם, הררי קדם זה עזא ועזאל אומר העץ חיים בדרך ס"ב, בלעם היה הולך להררי קדם ללמד כשופים מעזא ועזאל, כי ה' קשר אותם

"ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבתינו כלחך השור את ירק השדה" (במדבר כב, ד) — הם הולכים לעשות סוף מכל העולם, הם הולכים... בסך הכל כתוב "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה" (דברים ב, ט), אסור להלחם אתם, מה אתה מפחד מהם?! מה בלק בכלל מזדעזע כאן?! מה אכפת לו?! הם רוצים לעבר, הם גם לא נכנסים לתוך שטח מואב, הם הולכים מסביב. כל אחד יכול לראות מפה בבית, יש "מואב", זה מנחלי ארנן זה מואב, דרומה זה מואב צפונה זה עמון, והם הולכים להקיף את עמון ומואב, לא לגעת, לא תתגר בם מלחמה, "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה", ויצאה בת קול "אסור להלחם אתם". מה בלק בכלל אכפת לו מה שקורה כאן?! אז הם עוברים שם מצד מזרח בגבול שלך, לא נוגעים בך! "ובלק בן צפור מלך למואב בעת

בְּרֹאשֵׁי נְחָשִׁים, שׁוֹחֲטִים אֶלְף
נְחָשִׁים, תּוֹפְסִים נְחָשִׁים — אֶלְף
נְחָשִׁים, שׁוֹחֲטִים לְתוֹךְ הַחֲבִית,
וּבְחֲבִית הַזֹּאת מְכַנְּסִים אֶלְף
נְחָשִׁים, וְאֵז כֹּל מִזֶּה שְׂמֵכְשָׁפִים —
כֹּל מִזֶּה שְׂאוּמְרִים — כֹּל מִזֶּה
שְׁלוּחֵשִׁים — מִתְקִים.

וְעִכְשָׁיו בֶּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם,
בֶּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם חֲבִית מְלֵאָה
נְחָשִׁים, מְלֵאָה רְאשִׁים שֶׁל
נְחָשִׁים — "קְסָמִים בִּידָם",
שֶׁהוּא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת, שֶׁהוּא יַצְלִיחַ
בְּכַשׁוּפִים שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "עַל
כֵּן יֹאמְרוּ הַמְּשָׁלִים בְּאוֹ חֶשְׁבוֹן
תִּבְנֶה וְתִכְנֹנֶן עִיר סִיחׁוֹן", מִזֶּה
אוֹמֵר רִשׁ"י? קָרָאנוּ אֶת זֶה
בְּחֻקָּת, מִי זֶה "הַמְּשָׁלִים"? זֶה
בַּלְעָם וּבַעֲוֹר, כִּי ה' סָדַר שְׁסִיחׁוֹן
יִכְבֹּשׁ אֶת מוֹאָב מֵאַרְנֵן עַד יַבֶּק,
אַחֲרֵי זֶה מֵיבֶק עַד הַכְּנָרַת עַד
הַגְּלָעַד זֶה הוּא כְּבֹשׁ מַעֲמוֹן,
וְהוּא כְּבֹשׁ אֶת הַבְּשָׁן, וְעוֹג כְּבֹשׁ
אֶת הַבְּשָׁן — זֶה גַם כֵּן מַעֲמוֹן,
מִהָאֲמׁוּרִי, מִהַגְּשׁוּרִי, וְעִכְשָׁיו
אַחֲרֵי שְׁסִיחׁוֹן כְּבֹשׁ אֶת מוֹאָב
וְעַמּוֹן וְגַם כֵּן עַג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן כְּבֹשׁ
אֶת הַבְּשָׁן, עִכְשָׁיו אֶפְשָׁר לְצַאת
לְמַלְחָמָה, וְכִכָּה יֵצְאוּ לְהִלָּחֵם.

כִּי בַעֲמוֹן וּמוֹאָב אֲסוּר לְהִלָּחֵם,

בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרֹזֶל, כִּי אֵיךְ
שֶׁהֵם יָרְדוּ אִזּוֹ הֵם חֲטָאוּ אִזּוֹ הוּא
קָשָׁר אוֹתָם בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל
בְּרֹזֶל, שֶׁם אוֹתָם בְּהַרֵי חֲשָׁף —
הַרְרֵי קָדָם — "מִן אֲרָם יִנְחַנִּי בֶּלֶק
מֶלֶךְ מוֹאָב מִהַרְרֵי קָדָם לְכָה אֲרָה
לִי יַעֲקֹב וּלְכָה זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל",
מִזֶּה זֶה "הַרְרֵי קָדָם"? "הַרְרֵי
קָדָם" זֶה הַרֵי חֲשָׁף, מְקוֹם
שֶׁהִשְׁמֵשׁ לֹא מְאִירָה בְּכֻלָּל,
וְשָׁמָּה נִמְצָאִים עֲזָא וְעֲזָאֵל,
וְשָׁמָּה בַלְעָם הוֹלֵךְ כֹּל יוֹם לְלַמֵּד
כְּשׁוּפִים חֲדָשִׁים. "כִּי יִדְעֵתִי אֵת
אֲשֶׁר תִּבְרָךְ מִבְּרָךְ וְאֲשֶׁר תֹּאֵר
יִוָּאֵר.

וַיִּלְכוּ זַקְנֵי מוֹאָב וְזַקְנֵי מִדְּיָן
וְקְסָמִים" — מִזֶּה זֶה "קְסָמִים"?
אִזּוֹ, אֶלָּא בֶּלֶק וּבַלְעָם הֵם הָיוּ
הַקְּסָמִים הַכִּי גְדוֹלִים בָּעוֹלָם,
בֶּלֶק שׁוֹלַח לְבַלְעָם "קְסָמִים",
מִזֶּה הֵם הַ"קְסָמִים" הָאֵלֶּה? אֵיךְ
עוֹשִׂים "קְסָמִים"? אִזּוֹ אוֹמֵר
הַזֹּהָר, כֹּל זֶה הַזֹּהָר בְּכֻלָּק,
"קְסָמִים" זֶה עֲשָׂבִים מִיַּחֲדִים
שְׂאֵתָם עוֹשִׂים אֶת כֹּל הַכְּשׁוּפִים,
וְחוּץ מִזֶּה לּוֹקְחִים חֲבִית גְּדוֹלָה,
חֲבִית גְּדוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
בְּתַהֲלִים פָּרָק ס, תִּכְרָף נִקְרָא
תַּהֲלִים, חֲבִית — מִמְּלֵאִים אוֹתָהּ

"ולִי מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם מְעוֹז רֵאשִׁי
 יְהוּדָה מְחַקְקִי, מוֹאֵב — סִיר
 רַחְצִי", מֵה זֶה "סִיר רַחְצִי"?
 אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים אֵת זֶה בְּתוֹר מֹשֶׁל,
 מוֹאֵב סִיר רַחְצִי, שְׁמוֹאֵב יִהְיֶה
 אֲמַבְטִיָּה שֶׁל דָּם — מְרַחֵץ דְּמַיִם
 אֲנִי אֶעֱשֶׂה מִמוֹאֵב, כְּתוֹב שְׁלִישׁ,
 כְּתוֹב שְׁנֵי שְׁלִישׁ לְהַמִּית וְשְׁלִישׁ
 לְהַחִיּוֹת אֲנִי אֶחַסֵּל אֵת מוֹאֵב,
 אֶהַפֵּךְ אוֹתָם לְמְרַחֵץ דְּמַיִם —
 לְאֲמַבְטִיָּה שֶׁל דָּם, שֶׁהַזֶּהר אוֹמֵר:
 לֹא, זֶה כִּפְשׁוּטוֹ מִמֶּשׁ, "סִיר
 רַחְצִי" זֶה כִּפְשׁוּטוֹ — סִיר, זֶה
 הַסִּיר הַזֶּה שֶׁדְּבַרְנוּ מִקֶּדֶם —
 הַ"קְּסָמִים", שֶׁסִּיר מְלֵא נְחָשִׁים...
 אִז בָּלֵק אוֹמֵר לְבַלְעֵם: עֲכָשְׁוּ
 אֵין בְּעֵינָה, עֲכָשְׁוּ לֹא בְּאִים
 לְכַבֵּשׁ אוֹתָנוּ, לֹא בְּאִים לְהִלָּחֵם
 אֲתָנוּ, [כִּי כְּתוֹב] "אֵל תִּצַּר אֵת
 מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה",
 אָבֵל; מֵה יִהְיֶה בְּעוֹד 400 שָׁנָה?
 עֲכָשְׁוּ נִכְנָסִים לְאַרְץ, עוֹד 400
 שָׁנָה הוֹלֵךְ לְהוֹלִד אֶחָד פָּרָא
 אָדָם, קוֹרְאִים לוֹ "דָּוִד הַמֶּלֶךְ",
 פָּרָא! הַפָּרָא שֶׁבְּפָרָאִים! כָּל מִכָּה
 שְׁלוֹ זֶה אֶלֶף אִישׁ. גְּלִית — דָּוִד
 יוֹצֵא אֵלָיו עִם מִקְל, דָּוִד אוֹמֵר לוֹ
 "קִישָׁטָא, קִישָׁטָא, קִישָׁטָא, תְּעוּף
 מִפֶּה". הוּא אוֹמֵר: מֵה אֵתָה בָּא

כִּי לוֹט הָיָה תִלְמִיד שֶׁל אַבְרָהָם,
 הָיָה הַתִּלְמִיד הַכִּי טוֹב, הוּא יִצְא
 לְתַרְבוֹת רְעָה. הוּא הָיָה הַתִּלְמִיד
 הַכִּי טוֹב שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, הָיָה
 לוֹ אֵת הַדִּיוּקָן שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ,
 אִז ה' שׁוֹמֵר לוֹ בְּשִׁבִיל זֶה שֶׁהוּא
 הָיָה עַד גִּיל 13 שֶׁהוּא הָיָה תִלְמִיד
 שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ אִז ה' אוֹמֵר
 "אֵל תִּצַּר אֵת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם
 מִלְחָמָה", וְגַם בְּעִמּוֹן "אֵל תִּצַּר
 אֵת בְּנֵי עִמּוֹן" — אֶסוּר לָךְ לִגְעַת
 בְּבָנִים שֶׁל עִמּוֹן, כִּי הֵם הָיוּ
 תִלְמִידִים שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ, אִי
 הוּא כְּכֹר נִהְיָה פְּרָחַח, הוּא כְּכֹר
 נִהְיָה שֶׁבְּבִנְיָק, אָבֵל ה' שׁוֹמֵר לוֹ
 חֶסֶד נְעוּרִים, שׁוֹמֵר לוֹ חֶסֶד
 נְעוּרִים, גַּם לְעִמּוֹן וְגַם לְמוֹאֵב.

וְעֲכָשְׁוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִתְקַדֵּם וְלֹא
 נוֹגְעִים בְּמוֹאֵב, אִז מֵה אֵתָה
 נִזְעַקְתָּ? מֵה קוֹרָה לָךְ? מֵה אֵתָה
 לֹא יָכוֹל לִישֵׁן בְּלִילָה? תִּישֵׁן
 טוֹב! לְמָה אֵתָה לֹא יוֹשֵׁן? לְמָה
 אֵתָה מְחַפֵּשׁ לְקַלֵּל? אֵתָה עוֹשֶׂה
 חֲבִית עִם קְסָמִים, אֵתָה חוֹתֵף,
 תּוֹפֵס אֶלֶף נְחָשִׁים, חוֹתֵף לָהֶם
 אֵת הָרָאשִׁים, מִמְּלֵא אֵת הַחֲבִית
 בְּקְסָמִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוֹב בַּתְּהִלִּים
 ס' שָׁם כְּתוֹב כָּל הַסְּפוּר.

"לִי גִלְעָד" — כְּבַשְׁתִּי אֵת גִּלְעָד,

אלי עם מקל, אתה לא מתבייש, 1500 אמה.

ככה נותנים כבוד למלך?

כמו שכתוב בגמרא סכה וסנהדרין, ששדוד כרה שיתין, כשהוא כרה את השיתין הוא רצה להגיע לתהום, אבל הזהר אומר: לא, השיתין האלה זה היה למצא את החבית הזאת. דוד ידע, דוד הוא הנין של רות, הוא יודע שאי אפשר לבנות בית מקדש כל זמן שיש בקדש קדשים יש שם חבית עם נחשים, בתוך קדש קדשים, הוא ידע איפה קדש קדשים, הוא ידע איפה אכן שתיה, שם הוא הכניס חבית עם נחשים שברגע שיכנו בית מקדש הוא יחרב על המקום, הוא יתמוטט.

על כל פנים אז אומר הזהר שבכלל הבעיה לא עכשיו [בזמן כבוש הארץ], בלק אומר לבלעם: עוד 400 שנה לא ישאר זכר ממואב, יבא אחד פרא אדם וזכרית את מואב, וההכי גרוע — שהוא יוצא מאתנו, שתהיה איזה אשה (- רות המואבית) מסכנה, פושעת, ברברית, שבבניקית, והיא תתחתן עם אחד בעז, ואז הם יביאו ילד בשם עבד, ואחד בשם ישי, ואחרי זה הם יביאו עוד ילד בשם דוד, והוא יכלה את מואב. אז מה עושים עכשיו?!

אז דוד המלך הולך עכשיו לחפש את הסיר הזה — כפשוטו, זה לא משל שמרמז על אמבטיה של דם, אז אומר הזהר: יש סיר עם נחשים, ואת הסיר הזה גלה דוד, ולכן הוא חפר ל-1500 אמות, וזה שהוא אומר: אני מצאתי את הסיר הזאת, ואני בונה את בית המקדש, במהרה בימינו אמן. (שעור מתשפ"ג).

אמר לו בלעם: את החבית של הנחשים שאתה שולח לי, תטמין את זה בקדש קדשים, תטמין את זה בתוך בית המקדש, תטמין את זה, תחפור בארץ, תטמין עמק עמק שלא ימצאו אותה, וברגע שיכנו בית מקדש — הוא יחרב, הוא יפל, הוא יקרס. קח את החבית עם הנחשים, ותטמין אותה עמק עמק עמק בארץ —

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וּבְרַכָּהּ רֵאשׁוּנָהּ שֶׁל שְׁמוֹנֵה עֶשְׂרֵה
וְהִרְהַר בְּנוֹכַר לְעֵיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושים לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
והתפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, והניכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר הנה לו תענוג ושמחה בעשית
מצות עשה של וּנְקַדְשִׁיתִי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.
וראיה לדבר שיותר הנה לו תענוג
ושמחה בעשית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתנווג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאין לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זנוג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין היסורים
שלו גדולים כל בה, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של וּנְקַדְשִׁיתִי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומוגו הרע.

זוהר בלק (ד"ג קפד ע"ב) עם פירוש מתוק מדבש

וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן צְפּוֹר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאִמּוֹרִי, רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מִש"כ וַיֵּרָא, מֵאֵי רֵאִיָּה חָמָא מַה הִיא הִרְאִיה אֲשֶׁר רָאָה, וְאִמְר רֵאִיָּה מִמֶּשׁ רֹחֲנִית, וְלֹא טִבְעִית, וּמִפְרֵשׁ וְאִמְר חָמָא מִמֶּשְׁקִיפָא הִתְקַמְתָּא רָאָה רֵאִיה שְׁכִלִית מִמֶּשׁ בַּחֲלוֹן שֶׁל הַחֲכָמָה הַחִיצוֹנִית, וְחָמָא פְּעִינֵי וְגַם רָאָה בְּעִינֵי הַגְּשָׁמִיּוֹת עַל יַדֵי הַצְּפוֹר כְּדִלְקֵמָן, וּמִפְרֵשׁ חָמָא מִמֶּשְׁקִיפָא הִתְקַמְתָּא רָאָה בַּחֲלוֹן שֶׁל הַחֲכָמָה הַחִיצוֹנִית, בְּמָה דְבָתִּיב כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁקֹף אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּרְא וְהִנֵּה יִצְחָק מִצְחָק אֶת רַבְקָה אֲשֶׁתּוֹ, וַיֵּשׁ לִשְׂאוֹל מֵאֵי בְּעַד הַחֲלוֹן וְכִי יִצְחָק שִׁימַשׁ מִטְתּוֹ בַּיּוֹם בְּגִלּוֹי, אֲלֹא בְּמָה דְבָתִּיב אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וְתִיבֵב אִם סִיפְרָא וְהִינֵנו דָּא חֲלוֹן דְּחִתְמָתָא זֶהוּ הַחֲלוֹן שֶׁל חֲכָמָה הַחִיצוֹנִית, דְּוָנְבִי שׁוֹלְיָהוֹן דְּכּוֹכְבֵיָא שֶׁל הַזֶּנֶב וְסִיּוּם חֲכֵמַת הַכּוֹכְבִים, וְאִינּוֹן חֲלוֹנֵי

וְנִקְדָּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנְּזָר לְעֵל שְׁאֵפִילוֹ הָיוּ חוֹמְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאֶמְצַע אֲכִילָה וְהִיחֹדֵד הַקְּדוּשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ הַעֲיִנוּם קָשִׁים הָיִיתִי מִשְׁמַח אֶת עֲצָמֵי עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם וְתִבְרָךְ יוֹתֵר מִתְּעַנּוּג גִּשְׁמֵי הַזֶּה, אֲךָ יוֹהֵר שְׁיִהְיֶה דוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ וְשְׁיִהְיֶה אִזּוֹ בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְּקוּעַ עַל לוֹחַ לְבוֹ בְּתוֹכִיּוֹת וּבְפָנִימִיּוֹת הַלֵּב בְּאֶמֶת גָּמוֹר, וְלֹא יִשְׁמָה אֶת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת עֲלִיוְנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

פלא ידעץ אדת ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנויקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעזן חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים

עסקיו היה עם אותה הצפור.

וביאר מורינו הרב שכל אחד היה עושה כישופים עם דבר אחר אחד עם ארנבת ואחד עם דגים ובלק עשה עם ציפור

דהיינו נמיל צפור מכשכש בעשב לקח צפור אחת והיה מכשכש לה עם עשב, מפרח באויר והיה מפריחה באויר על ידי לחשים, והיתה הצפור הולכת בשליחותו ומביאה לו עשב הצריך לו, וכדי שמעשיו יצלחו עבד עובדו ולחיש לחישי עשה מעשים ולחש לחשים, רצה לומר שהיה מעורר את מעשה הכשפים במעשה ובדיבור, ועל ידי זה והוא צפור הנה אתי הצפור ההיא באה, והוא עשב בפומיה ומצפצפה קמיה ואותו העשב היה בפיה, ועל ידי זה היתה מצפצפת לפניו, ואעיל ליה בכלוב חד והכניס אותה בכלוב אחד (כעין שכתוב (ירמיה ה כז), ככלוב מלה עוף, והיה תיבה לשמירת צפרים), מקמר קמרתין קמיה והקטיר קטרת לפניו, ועל ידי זה היה מלביש כח הטומאה בצפור להשיב לו על כל משאלותיו, ואיהו אודע ליה כמה מלין והצפור הודיעה וגילתה לו כמה דברים שהיה רוצה לדעת.

ועוד עשה בלק באופן אחר לדעת את חפצו עבד תרשוי ומצפצפה עופא עשה מעשה כשפים ועל ידי זה היתה הצפור מצפצפת לפניו, ואחר כך ופרח וטם לגבי גלוי עינים וטסה הצפור אל גלוי עינים, שהוא מלאך "עזא" שנפל מן השמים לארץ ונמצא

דחממתא והם חלונות של חכמה החיצונית, ורצה לומר כי השקפת בלק היתה כעין השקפת אבימלך והשקפת אם סיסרא, שלא היה הענין לפנייהם לראותם, אלא ראו ראייה שכלית דרך חכמת האצטגנינות וכדומה, וחד חלון אית דכל חממתא ביה שריא ויש חלון אחד מהם שכל החכמה החיצונית בו שורה, והוא חלון העיקרי של הנוקבא דתהומא רבא, ובה חמי מאן דחמי בעקרא הקממתא ובו מסתכל ורואה מי שרואה בעיקר ושורש החכמה, הנחלקת למטה אל התחתונים בהרבה אופנים, אנה קבא אף כאן מש"כ וירא בלק היינו בחממתא דיליה שראה בחכמה החיצונית שבחלון הפרטי שלו כפי השגת חכמתו. (רמ"ק ומפרשים)

וביאר מורינו הרב שאם סיסרא ראתה בכישוף את יעל הולכת עם היתד להרוג את סיסרא, ועשתה כישופים כדי שלא תוכל להרוג את סיסרא עם היתד, שותיבב, גימטריא יתד, [ויעל התגברה על הכישופים כי הלכה עם שם מ"ב כמו שכתוב ותלך בלאט' - גימטריא מ"ב]

ומה שכתוב בן צפור היינו כמה דאמרו כמו שאמרו החברים (לקמן דף קלו סוע"ב), שהיה מבני בניו של יתרו שהיה נקרא צפור, לפי שפרח ממשפחתו כצפור ונטהר ונתגייר, אבל עוד יש טעם שהתורה מזכירו בשם אביו, כי היה בן צפור ממש כאילו הצפור היה אביו, דהא תרשוי הוו בכמה זינין דההוא צפור כי כשפיו היו בכמה אופנים של זה הצפור, וכל

ישראל, לכן כתוב ויגר מואב מפני העם. (רמ"ק ומפרשים)

ושואל מה ישמיה הַהוּא צַפּוֹר מה שמה של אותה הצפור, ואמר יְדוּעַ ידוע שמו, היינו הידעוני הכתוב בתורה (ויקרה יט לא), (וזהו כשיטת הרמב"ם ה' ע"ז פ"ו ה"ב, שכתב שידעוני הוא עוף ששמו ידוע, ולא כרש"י במס' סנהדרין דף סה ע"ח, שהוא שם חיה), וְכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁמֵי יוֹדְעֵי לְשִׁמְשָׁא בְּהוּא צַפּוֹר וכל אותם המשתמשים ויודעים להשתמש בוו הצפור, דהיינו שעושים מעשה ידעוני, לֹא יִדְעִין חֲרָשׁוּי בְּמַה דְּהוּא יָדַע בְּלֶק לא היו יודעים את כשפי הצפור כמו שבלק היה יודע, כי הוא ידע את כל חכמתה, ולא היה אחד מהם חכם בחכמה זו כמותו, לכן היה נקרא בן צפור, כלומר חכם בחכמת הצפור יותר מכולם.

וְכָל חֲכָמָא דְּהוּא יָדַע בְּהוּא צַפּוֹר הָיָה יָדַע וכל חכמה החיצונית שהיה יודע, באותה הצפור היה יודע, וְהָכִי הָיָה עֶבֶד וכך היה עושה, גָּחִין קָמִיָּה כפף והשפיל עצמו לפניו כמי שמתפלל שעושה עצמו כעני, וְקָטִיר קָמְרָתָא והקטיר לפניו קטורת, חָפִי רִישִׁיָּה וְגָחִין וכיסה את ראשו, וכפף את עצמו, וְאָמַר איזה שם טומאה, ואחר כך אֵיהוּ אָמַר הָעַם בלק אמר מפני "העם", שהוא לשון בזיון לומר שהם עם בעלמא, וְצַפְרָא אֲתִיב

בהרי חשך קשור בשלשלת של ברזל, וְאִוְרָע לִיה והוא הודיע לבלק על ידי הצפור כמה ידיעות, וְאֵיהוּ אֲתִי והצפור חזרה ובאה אל בלק והודיעה לו מה ששמעה ממנו, וְכָל מְלוֹי בְּהוּא צַפּוֹר הוּוּ וכל דבריו והשתמשות כשפיו של בלק היו בצפור ההיא.

יֻמָּא חַד עֶבֶד עוֹבְרֵי יוֹם אחד עשה את מעשי כשפיו על ידי הצפור, כדי לידע בענין ישראל ומעשיהם, וְנָטִיל הוּוּא צַפּוֹר וּפְרַח וְאִוִּיל ולקח את הצפור ההיא ופרחה והלכה, וְאֲתַעֲכַב וְלֹא אֲתָא ונתעכבה ולא חזרה אל בלק כדרכה, לפי שהחיצונים היו יודעים את מעלת ישראל ולא היו רוצים להשיב לו תשובה, לכן נתעכבה הצפור, הָיָה מְצַטְעַר בְּנַפְשִׁיהּ ובלק היה מצטער בנפשו על זה, עַד דְּאֲתָא עד שחזרה ובאה, כי מחמת צערו של בלק שלחו החיצונים את הצפור להשיב לו תשובה, והיינו חָמָא חַד שְׁלֹהֲבָא דְּאֲשָׂא דְּטַם אֲבָתְרִיָּה וְאִוְקִיד גְּרַפְיָה שראה שלהבת אש אחת שהיא כח הקדושה המבטלת כל כחות הלחשים, טסה אחרי הצפור ושורפת את כנפיה, לרמז שניטל כח הפריחה שבכנפיה, וגם נשרפו כנפיה וכחות החיצונים, ואין שום כח מועיל כנגד ישראל, כְּרִיִן חָמָא מַה דְּחָמָא אז ראה מה שראה, כלומר שהבין על מה הדברים רומזים, וְדַחִיל מְקַמְיָהוּ דִּישְׁרָאֵל והיה מתירא מפני בני

הצפור ביום אחד, מִכֶּסֶף מְעוֹרָב
בְּדִהְבָּא ועשו אותה מכסף מעורב
בוהב, כי כסף הוא כח החמה, וזהב
הוא כח הלבנה, ועשו אותה משני
כחות של החמה והלבנה יחד, כדי
לקבל כח משניהם, והיינו רִישָׁא
דְּדִהְבָּא ראשה עשו מזהב, כנגד כח
הלבנה לבדה, פּוֹמָא דְכֶסֶף פיה עשו
מכסף, כנגד כח השמש לבדו, נְדָפוּי
מְנַחֶשֶׁת קָלָל מְעוֹרָב כְּכֶסֶף כנפיה
עשו מנחשת קלל שהוא פסולת של
זהב מעורב בכסף, כנגד כחות שניהם
יחד, גּוֹפָא דְדִהְבָּא גופה עשו מזהב,
נְקוּדִין דְנוֹצֵי בְכֶסֶף בְּנוֹקְדַת הנוצה
שלה בנקודות כסף, רְגֵלִין דְדִהְבָּא
רגליה עשו מזהב, ועיקר מעשיה
נעשה על ידי וְשׁוּיִן בְּפּוֹמָא לִישָׁן
דְּהוּא צְפוֹר ידו"ע ששמו בפיה לשון
של צפור הנקראת ידוע, ובוה הלשון
היתה מדברת בהשפעת כח הכוכבים
והורדת כחם למטה.

וְשׁוּיִן לְהוּא צְפוֹר בְּחֵלּוֹן חָד ושמים
את הצפור בחלון אחד, וּפְתָחִין בּוּיִן
לְקַבֵּל שְׁמֵשָׁא ביום היו פותחים חלון
כנגד השמש שהוא שולט ביום, כדי
להמשיך מכחו בצפור, וּבְלִילֵיא
פְתָחִין בּוּיִן לְסִיחְרָא ובלילה פותחים
חלון כנגד הלבנה שהיא שולטת
בלילה, כדי להמשיך מכחה בצפור,
ועוד מְקַטְרִין קַטְרִיתִין וְעַבְדִין חֲרָשִׁין
היו מקטרים קטורת לפניו ועשו
מעשה כשפים, וְאוֹמָאן לְשִׁמְשָׁא וביום
היו משיעים את השמש שיתן מכחו

וְיִשְׂרָאֵל והצפור השיבה לו מפני בני
"ישראל", שהיא אותיות ל"י רא"ש
לשון שררה, לומר שהם חשובים,
אִיהוּ אָמַר מָאֵד בלק אמר מפני העם
"מאד", ורצה לומר שהם רבים בדרך
הטבע לכן הם מתגברים, וְצַפְרָא
אָתִיב רַב והצפור השיבה כי "רב"
הוא, עַל שׁוּם רַב עֲלָאָה דְאִזִּיל בְּחוּ עַל
שם רב העליון שהוא הקב"ה שהולך
בתוכם, ורצה לומר שהם נוצחים בכח
הקב"ה ההולך בקרבם, שְׂבָעִין וּמְנִין
צְפָפוּ דָא וְדָא שבעים פעמים צפצפו
בלק והצפור זה לזה, כי כל עסק
חכמה זו הוא בחידות ורמזים, ועוד
רצה לנסות, לכן אִיהוּ אָמַר דֵּל בלק
אמר "דל", לומר שהם דלים ועניים,
וְצַפְרָא אָמַר רַב והצפור השיבה
"רב", לומר שהם גדולים וחשובים,
כְּדִין דְחִיל אַז נתיירא בלק דְבְתִיב וַיָּגֵר
מוֹאֵב מִפְּנֵי הָעָם מָאֵד כִּי רַב הוּא היינו
רַב הוּא וְדָאֵי כי הבין שהקב"ה שהוא
רב ושליט הוא ההולך עמהם. (רמ"ק
ומק"מ ומפרשים)

וּבְזַיְנֵי חֲרָשִׁין דְקַסְדִּיא"ל קְדַמְאָה
ובספר שכתובים בו מיני כשפים של
קסדיא"ל הקדמון, שהוא היה יודע
לעלות אל הממונה השולט על כל
מיני מעשה כשפים, והיה מבין בעסק
הידעוני מה שאחרים לא הבינו,
אֲשָׁבְחָן שם מצאנו כתוב, הַצְפְרָא דָא
הוּוּ עַבְדִין לִיהַ בּוֹמְנִין וְדִיעֵן כי את
צפור הזו היו עושים אותה בזמנים
ושעות ידועות, ולא נגמרה מעשה

הישוב מתגלגל בעיגול ככדור, אִפִּין לְתֵתָא וְאֵלִין לְעֵילָא - אלו למטה ואלו למעלה, וְכַל אֵינוּן בְּרִיין מְשַׁנְיִין בְּחֻוּוּיָהוּ - וכל אותם בריות שבישוב שמשונים במראיהם אלו מאלו, הכל הוא מְשַׁנְיָא דְאֵוִירָא - מחמת שינוי האקלים והאוויר כְּפֻּם פֶּל אֶתֶר וְאֶתֶר - כפי כל מקום ומקום, וְקִימִין בְּקִיּוּמֵיהוּ בְּשִׂאָר בְּנֵי נְשָׂא - וכולם עומדים על מקומם וחיים כשאר בני האדם.

וְעַל דָּא - וכיון שהעולם מתגלגל ככדור, לכן אית אֶתֶר בְּיִשׁוּבָא - יש מקום בישוב כד נהיר לְאֵלִין חֲשִׁידָא לְאֵלִין - שכאשר הוא מאיר לאלו מחשיך לאלו, לְאֵלִין יִמְמָא וְלְאֵלִין לִילָא - לאלו הוא יום ולאלו הוא לילה, וְאֵית אֶתֶר דְּבֹלִיָה יִמְמָא - ויש מקום בישוב שכולו הוא יום וְלֵא אֲשַׁתְּבַח בֵּיה לִילָא - ולא נמצא שם לילה כִּרְ בְּשַׁעְתָּא חֲדָא זְעִירָא - אלא בשעה אחת קטנה.

וְהָאֵי דְאֵמֵר בְּסִפְרֵי קְדָמָאֵי וּבְסִפְרֵי דְאֵדָרְם הֲרֵאֲשׁוּן - ומה שאמרו בספרים הקדמונים ובספרו של אדם הראשון שישנן שבע ארצות זה בתוך זה, הָכֵי הוּא - כן הוא ודאי, ואל תתמה על הדבר דְּהָכֵי בְּתִיב - שהרי כך נאמר: 'אוֹדֶךָ עַל כִּי נִזְדָּאוֹת נִפְלִיתֵי נִפְלְאִים מִעֲשִׂיךָ, וְכִתְיָב: 'מָה רַבּוּ מַעֲשִׂיךָ וְי', הרי שמעשי ה' הם גדולים ונפלאים ואינם מושגים לבני אדם, וְעַל דָּא כְּלָא

בהצפור, וּבְלִילָא אִוְמָאן לְסִיחָרָא ובלילה היו משביעים את הלבנה שתתן מכחה בצפור, (דף קפה ע"א) וְדָא עֲבָדִין שְׂבַעָה יוֹמִין ואת זה עושים כל יום ויום במשך שבעה ימים.

מִכָּאן וְלְהֵלָאָה הַהוּא לִישָׁנָא מְכַשְׁבָּשָׂא בְּפֻמָּא דְהַהוּא צִפְרָא מִכָּאן ולהלאה הלשון מכשכש בכי הצפור, אבל עדיין אינה יכולה לדבר, לכן נִקְרִין לְהַהוּא לִישָׁנָא בְּמַחְטָא דְרַהֲבָא מנקדים את הלשון במחט של זהב, ועל ידי זה וְהָא מְמַלְלָא רַבְרָבִין מְנַרְמָה היא מדברת דברים גדולים מאליה. וְכֵלָא הוּא יַדַּע בְּלֶק בְּצִפּוֹר דָּא והכל ידע בלק על ידי צפור זו, עַל דָּא בְּן צִפּוֹר ועל כן הוא נקרא בן צפור, לפי שהיה בקי בחכמת הצפור בכל דרכי הידעוני, וּבְגִין כֵּךְ חָמָא מַה דְּכֵר נֶשׂ אֶתְרָא לֵא יָבִיל לְמַנְדַּע ולכן ראה בלק מה שאדם אחר אינו יכול לדעת, וְלֵא יָבִיל לְמַחְמֵי ואינו יכול לראות. (רמ"ק ומפרשים)

זהר ויקרא י, ע"א עם פירוש

המאור

מדבר מספרים שהיו לקדמונים ובהם מנאריים דברים הנסתרים מעין אנוש שבים ישנם בריות בגובה אמה או חצי אמה ולהם שנים או שלושה ראשים ועוד דברים נסתרים והם מושכים אליהם הספינות ומטוסים כעין ההידוע על משלוש ברמודה (מורינו הרב)

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא פְרִישׁ יתיר - ובספרו של רב המנונא הזקן פירש יותר את הענין, דְּהָא פֶּל יִשׁוּבָא מִתְנַלְגָּלָא בְּעִגּוּלָא כְּכַדּוֹר - שהרי כל

רבי נהוראי הזקן הפליג לים הגדול, ואתרניש ימא ואתאבדו כל אינון דהוו בארפא - וסער עליהם הים וטבעה הספינה ונאבדו כל אותם שהיו בספינה, ואתרניש ליה ניפא - ונעשה לו נס ונתת בשבילין ידעין בלבא דימא - וירד לתהומות דרך שבילים ידועים בלב הים, ונפק תחות ימא לישובא חדא - ויצא מתחת הים והגיע לישוב אחד מהארצות שבבטן כדור הארץ, וקמא מאינון ברין בלהו זעירין - וראה חלק מאותם הבריות ששם וראה שכל אותם אנשים הם קטנים, והוו מצלי צלותא ולא ידע מאי קא אמרי - והיו מתפללים תפילה ולא ידע מה הם אומרים, אתרניש ליה ניפא וסליק - ונעשה לו נס ועלה משם לארץ שלנו, אמר: ופאין אינון צדיקייא דמשתדלי באורייתא - אשריהם הצדיקים שעוסקים בתורה וידעין סתימן דרו עלא - ויודעים את סתרי הסודות העליונים, ווי לאינון דאפליגו על מליהון ולא מהימני - אוי להם לאותם החולקים על דבריהם ואינם מאמינים להם.

מההוא יומא בד תוה אתי לבי רב - מאותו יום והלאה כאשר היה מגיע רבי נהוראי לבית המדרש ואמרי מלתא דאורייתא - ואמרו שם דברי תורה, תוה בבי - היה בוכה, אמרי ליה - שאלו אותו החכמים: אמאי קא בכית - מדוע אתה בוכה, אמר לון -

שפיר - ועל כן הכל אמת ויפה, ורוא דא אתמסר למאריהון דחכמתא - וסוד זה שיש ארצות נוספות בבטן כדור הארץ נמסר לבעלי חכמת הקבלה ולא למפלגי תחומין - ולא למחלקי התחומים והגבולות של כדור הארץ על פי חכמתם וראות עיניהם, פנין דאיהו דא עמיקא דאורייתא - משום שהוא סוד עמוק של התורה והוא תלוי בסודות מעשה בראשית.

פנוונא דא אית בימא - וכשם שבבטן הארץ יש בריות נפלאות ומשונות כך כעין זה יש גם בים, דאית ביה פמה ברין משניין דא מן דא - שיש בו כמה בריות משונות זו מן זו, הדא הוא דבתיב - וזהו שנאמר: 'זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, שם אניות יחלבון לוותן וגו', ובלא תלייא דא בדא - והכל תלוי זה בזה כי כל מה שיש ביבשה יש בים, ובלא פנוונא דלעילא - והכל הוא כדוגמא של מעלה, ובבלהו עלמין לא שלטא בבלא בר אדם - ובכל העולמות אין שולט בכולם אלא האדם, וקודשא בריך הוא עליה - והקדוש ברוך הוא שולט על האדם וברא אותו לכבודו.

מביא מעשה ברבי נהוראי שבתחילה לא האמין למה שאמרו שיש שבע ארצות זו לפנינו מוז כגלדי בצלים, עד שאירע לו נס וראה זאת בעיניו, ומאז היה מצטער על כך שלא האמין לכך בתחילה.

רבי נהוראי סבא פריש לימא רבא -

דְּהָאֵי שְׁמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה בְּלֵאָה הוּא שְׁלוֹם - רואה אני שהשם הקדוש הוֹי"ה שכולל את כל הספירות, כולו הוא שלום, וְבִלְאָה חֵד - והכל אחד, כי כל הספירות הם אחד ואין ביניהם מחלוקת ופירוד, וְאֶרְחֵן מִתְּפָרְשָׁאן לְהָאֵי סְטָרָא וְלְהָאֵי סְטָרָא - ודרכי הספירות נבדלים אמנם לצד זה ולצד זה, יש שנוטים לחסד ויש שנוטים לדין, אולם בשורשם ועיקרם הם אחד ואין ביניהם פירוד.

המגויים לדפוס קושטא העירו שתחילת מאמר זה חסר. וענין המאמר הוא לבאר את תוכן ענין האותיות שבשם הוֹי"ה, וכאן מבאר את ענין האות 'ו' ומילוייה, ולהלן (יא, ב) יבאר את ענין שאר האותיות הו"ה.

י"ד דְּשְׁמָא קְדִישָׁא - אות י' של השם הקדוש הוֹי"ה אֶתְקַשֵּׁר בְּתֵלֶת קְשָׁרִין - נקשרת בשלושה קשרים שהן שלוש הספירות הראשונות כתר חכמה בינה שרמוזות באות י', בְּגִין דָּא הָאֵי ו' - ומשום כך האות י' יש בה שלושה חלקים, שהם קוֹצָא חֵד לְעֵילָא - קוֹץ אחד למעלה, וְקוֹצָא חֵד לְתַתָּא - וקוֹץ אחד למטה, וְחֵד בְּאִמְצָעֵיתָא - וקוֹץ אחד באמצע שהוא גוף האות י', בְּגִין דְּתֵלֶת קְשָׁרִין אֲשֶׁתְּלִשְׁלוּ (אֶתְקַשְׁרוּ) בָּהּ - והטעם הוא משום ששלושה קשרים של שלוש ספירות נקשרים בה, ומפרש: חֵד קוֹצָא לְעֵילָא - הקוֹץ האחד שלמעלה מעל האות י' הוא כנגד בְּתָרָא עֲלָאָה דְּהוּא עֲלָאָה מִכָּל עֲלָאִין - הכתר העליון שהוא עליון מכל העליונים, והוא רִישָׁא דְּכָל רִישָׁין

השיב להם: בְּגִין דְּעֵבְרָנָא עַל מְהִימְנוּתָא דְּמְלֵי דְּרַבְּנָן - משום שעברתי על האמונה בדברי חכמים, ופקפקתי בתחילה בדבריהם, וּמְסִתְּפִינָא מִדִּינָא דְּתַהוּמָא עֲלֵמָא - ואני פוחד מהדין של העולם הבא.

חוזר לפרש את הפסוק שהביא בתחילת המאמר 'ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים'.

נאמר בפסוק: 'וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: אוֹתוֹ רָקִיעַ הוּא הַיְסוּד, אֶלְמָלֵא הָהוּא רָקִיעַ דְּאֶפְרַיִם בֵּין מִיָּן עָקָא לְתַתָּאִי - ולולי היסוד שמבדיל בין מים עליונים שהם החסדים למים התחתונים שהם הגבורות, הָיָה פְּלִגְוֵי בְּעֵלְמָא מְנִיחֵוּ - היה נעשה מחלוקת בעולם מחמתם, אֲבָל הָאֵי רָקִיעַ עֲבִיד שְׁלָמָא בִּינֵיהוּ - אבל אותו רקיע שהוא היסוד עושה שלום ביניהם, וְעֵלְמָא לֹא מִתְקַיְמָא אֶלָּא עַל שְׁלוֹם - והעולם אינו מתקיים אלא על שלום.

תָּא חֲזִי - בא וראה שאין העולם מתקיים אלא על השלום: קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְרִי שְׁלוֹם - התפארת נקרא שלום, הוּאֵי שְׁלוֹם - וכן היסוד הוא שלום, וְשְׁמִיָּה שְׁלוֹם - וגם המלכות שהיא שמו של התפארת נקראת שלום, וְאֶתְקַשֵּׁר בְּלֵאָה בְּשְׁלוֹם - ומתקשרים כולם יחד על ידי היסוד שנקרא שלום.

רַבִּי אַבָּא אָמַר: לאו דווקא התפארת או היסוד נקראים שלום אלא חֲמִינָא

הוא סוד האות י' בשלושת הקשרים שלה, ועל דא שלשלת אקרי - ועל כן הטעם שלשלת נקרא בשם זה מפני שהיא מורה על שלוש הספירות הראשונות כתר חכמה בינה שנקשרים זה בזה פתאי שלשלת דאתקשר דא בךא וכלא חד - כאותה שלשלת שנקשרים בה כל הטבעות והכל אחד.

מביא מספרו של חנוך ומספרו של שלמה המלך שגם שם כתוב כדברים האלו על האות י'.

תאנא בספרא דחנוך - למדנו בספרו של חנוך, כי פשעתיא דאחויאו ליה חכמתא דרוין עלאין - בשעה שהראו לו את החכמה של הסודות העליונים וחקמא אילנא דגנתא דעדן - וראה את האילן של גן עדן, אחוי ליה חכמתא ברוא עלאה - הראו לו חכמה בסוד עליון כה, וחקמא דכלהו עלמין הוו מתקשרין דא בךא - וראה שכל העולמות היו מתקשרים זה בזה, שאיל לון על מה קיימין - ושאל אותם על מה מתקיימים כולם, אמרו ליה על י' קיימי בלהו - והשיבו לו שכולם מתקיימים על האות י' שהוא החכמה ומניה אתפניאו ואשתלשלו - וממנו נבנו והשתלשלו כל הספירות והעולמות, דכתיב: 'בלם בחכמה עשית' פכו, וחקמא דכלהו מודעונו מדחילו דמאריהון - וראה עוד שכולם מזדעזעים מיראת ריבונם, ועל שמהא אתקרונו בלהו - ועל שמו נקראים כולם.

ובספרא דשלמה מלכא אמר - ובספרו

- הראש שמעל כל הראשים, והוא קאים על בלא - והוא עומד למעלה מכל הספירות.

חד קוצא באמצעיתא - ויש קוץ אחר באמצע שהוא גוף האות י' דהוא רישא אחרא - שמורה על החכמה שהוא ראש אחר, בגין דתלת רישין הוו - משום שישנם שלושה ראשים לספירות וכל חד וחד רישא בלחודוי - וכל אחד ואחד מהם הוא ראש בפני עצמו, ועל דא קוצא דאמצעיתא - ועל כן אמרנו שהקוץ האמצעי דא הוא רישא אחרא - זה הוא הראש האחר שהוא החכמה דנפיק מקוצא דלעילא - שיצא מהקוץ העליון שהוא הכתר, והוא רישא לכל שאר רישין - והוא ראש לכל שאר הראשים שתחתיו לאתבנהא שמה קרישא - וממנו מתחיל להיבנות השם הקדוש הוי"ה, והוא רישא סתימא דכלא - והחכמה שנרמז באות י' הוא הראש הסתום של כל שאר האותיות הוי"ה.

רישא אחרא תתאה - הראש האחר התחתון שהוא הקוץ שתחת האות י' שמורה על הבינה הוא רישא לאשקאה לנגתא - הוא הראש להשקות את שבע הספירות התחתונות שנקראות גן, והוא מבועא דמין דכל נמיען אשתקיינ מניה - והוא מעיין של מים שכל הספירות התחתונות שנקראות נטיעות מושקות ממנו, ודא הוא י' בתלת קשרין - וזה

החכמה הוא רִישָׁא דְבִלְא - ראש לכל הספירות אב לְבִלְא - ואב לכל הספירות, ובאותיות המילוי ו"ד נכללים שבע ספירות התחתונות, שכן ו' בְּן דְאֹלִיד וְנַפִּיק מִנִּיה - האות ו' מורה על הבן שהוליד החכמה ויצא ממנו והוא התפארת שכולל שש קצוות [חג"ת נה"י], וּמִנִּיה אֲשֶׁתְּכַח ד' - וכן יצאה מהחכמה האות ד' שהיא המלכות שנקראת בַּת לַחֲכָמָה, והיא מְטַרְוֵינִתָּא דְכָל דִּינֵין בִּידְהָא אֲשֶׁתְּכַחוּ - מלכה שכל הדינים נמצאים בידה, והיא מְטַרְוֵא בְּכִלְהוּ עֲלֵמִין - נעלמת ומסתתרת בכל העולמות, דְעֲלֵאִין נַפְקִין וְתִתְּאִין מִנָּה אֲתֵּנוּ - שכל העליונים יוצאים ממנה והתחתונים ניוזנים ממנה, הָא יו"ד שְׁלִימוּ דְבִלְא - הרי נמצא שהאות יו"ד היא שלימות הכל וּשְׁמָא קְדִישָׁא אֲשֶׁתְּכָלֵל בֵּיה - והשם הקדוש הוי"ה נתקן בו וְאֲשֶׁתְּכַח סְתִים בְּגוּיָה - ונמצא כולו סתום ונעלם בתוכו.

לְבַתֵּר יו"ד אֲפִיק בִלְא - לאחר מכן החכמה שרמוז באות יו"ד הוציא את כל הספירות שהיו כלולות בו וְשְׁלֵשׁ בִלְא בְּקִשׁוּרָא חֲדָא דָּא בְּדָא - ושלשל את כולם בקישור אחד זה בזה, וְהָא אוֹקְמִיה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא - וכבר פירש רבי שמעון המאור הקדוש את הענין, כי ו' אֲפִיק הָהוּא נְהָר - החכמה שרמוז באות ו' הוציא את הבינה שנקראת נהר, דְבִתִּיב בֵּיה - שנאמר עליה: וְנָהָר

של שלמה המלך אמר ככל הנזכר לעיל על האות ו' בלשון זו: מְטוּן דִּי בְּקִטְפוּרָא דְתִלְתָּא - ההתפשטות של כל הספירות והעולמות היא בשלשלת של שלוש טבעות דְבְּקִלְיָן בְּקִיטְפָא דְגוּפִיה - שכולם נכללים באשכול של גוף אחד והיא האות ו', ושלוש הטבעות ששם הם: חַד דְחִילוּ דְבִלְא - האחד הוא הכתר שנקרא יראת הכל, חַד סְתִים שְׂבִילִין - השני הוא החכמה שיש בו ל"ב שבילים סתומים, חַד נְהָר עֲמִיקָא - והאחד היא הבינה שנקראת נהר עמוק.

לאחר שביאר כיצד באות ו' נכללים שלוש הספירות הראשונות כתר חכמה בינה, מוסיף לבאר שבאותיות יו"ד שהם מילוי האות יו"ד נכללים שבע הספירות התחתונות, כי כולם נכללים בחכמה (אור יקר).

לְבַתֵּר - לאחר שביאר בספרו של שלמה המלך כיצד שלוש הספירות הראשונות נכללות באות ו' פְּרִיט בְּאֲתוּוֹן - הוסיף לפרט כיצד שבע הספירות התחתונות נכללות בו גם הם באותיות המילוי של האות יו"ד, ואמר כי בֵּיתָא בְּשִׁבְלוּגִיה - הבינה שנקראת בית נתקנת גם היא בתוך החכמה, ונכללים בה כל שבע ספירות התחתונות, ולכן יו"ד ה"א בְּנִינָא דְבִלְא - האות יו"ד במילואה זהו בנין כל הספירות כי היא מורה על כל הספירות שנכללות בחכמה.

ומפרש: שְׁלִימוּ דְשְׁמָא קְדִישָׁא ו' - שלימות השם הקדוש הוי"ה היא האות יו"ד, שכן האות ו' שמורה על

תָּנַן - למדנו כי י' שמות אֲשֶׁתְּכֻלּוּ וְנִפְקוּ מֵהָא יו"ד - עשרה שמות נתקנו ויצאו מהאות יו"ד שהוא החכמה, י' דְּהִיא עֲשִׂירָא דְאֲתוּן - והטעם היא כי האות י היא האות העשירית מאותיות הא' ב' ולכן נכללים בו כל עשרת השמות, וְכִלְהוּ אֲעִיל לֹון לְהֵוּא נְהָר קִדְיָא פִד אֲתַעְבְּרָא - ואת כולם הכניס החכמה אל הבינה שנקראת הנהר הקדוש כאשר נתעברה ממנו, וְעֲשִׂרָה שְׁמֵהוּן בְּלָהוּ סְתִימִין בְּחֵד - ועשרה שמות אלו כולם סתומים ונעלמים בשם אחד וְכִלְהוּ סְתִימִין בְּי' - וכולם נעלמים באות י' שהוא החכמה, י' פְּלִיל לֹון - ואות י' כולל אותם בתוכו בתחילה ואחר כך י' אֲפִיק לֹון - אות י' מוציא אותם אל הבינה, הוּא אֵב לְכֵלָא - והחכמה נקרא אב לכל הספירות, והוּא אֵב לְאֲבָהוּן - אב לחסד גבורה תפארת שנקראים אבות.

מְנִיָּה נִפְקוּ ו"ד - מאות י' יצאו האותיות ו"ד שהם אותיות המילוי של יו"ד, והם רָמּוּ לְעֲשִׂרָה בְּחֻשְׁבוֹן - עולות בחשבון הגימטריא עשרה כמנין האות י' להורות כי אֲתוּן יו"ד פְּלִיל לֹון ו"ד - האות י' עם מילוי אותיותיו כולל בתוכו את תפארת ומלכות שנרמזים באותיות ו"ד, ונמצא כי (יו"ד) שְׁלִימוּ דְכֵלָא - האות יו"ד עם אותיות המילוי הוא שלימות הכל.

וַיֵּצֵא מֵעֵדֶן לְחֻשְׁקוֹת אֶת הַנֶּהָר, הנהר הנזכר בפסוק דָּא ה' רָוָא דְבִינָה - זו אות ה' ראשונה משם הוי"ה שהיא סוד הבינה וְהִיא אִימָא עֲלָאָה - והיא נקראת אימא העליונה לתפארת ומלכות.

וְהֵוּא נְהָר אֲפִיק תְּרִין בְּנִין בְּמָה דְאֲתַמַּר - והבינה שנקראת נהר הוציאה שני בנים כמו שאמרנו שהם תפארת ומלכות הנקראים בן ובת, וּמְנָה אֲתוּנו - וממנה הם ניזונים, לְבִתֵּר נִפְקוּן תְּרִין בְּנִין - ולאחר שנתקנו חכמה ובינה יצאו מהם שני בנים שהם תפארת ומלכות, וְכִרְתָּא אֲתוּנָת מִבֶּן - והבת ניזונת מהבן, ומפרש: דָּא ו' הָא בֶן - האות ו משם הוי"ה הוא בחינת בן, הָא אִי מְלָכָא דְשְׁלָמָא בְּלָא דִילִיָּה רָוָא דְתַפְאֲרָת - והוא סוד התפארת שנקרא מלך שהשלים כולו שלו, וְלְבִתֵּר אֲשֶׁתְּכַח ה' דְאֲתוּנָת מִן ו' - ולאחר מכן נמצאת אות ה' אחרונה בשם הוי"ה שהיא המלכות שניזונת מהאות ו' וְהָא אִוקְמוּהָ - וכבר פירשו כן בכמה מקומות, אֲשֶׁתְּכַח דִּי עֲקָרָא וְשָׂרָא וְשְׁלִימוּ דְכֵלָא - נמצא שאות יו"ד שהוא החכמה הוא עיקר ושורש ושלימות הכל, הֵדָא הוּא דְכְתִיב - וזהו שנאמר: 'בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַיִת', שכל הבית שהוא כלל עולם האצילות נבנה על ידי החכמה.

מאות יו"ד שהוא החכמה יוצאים עשרה שמות של עשר הספירות (אור יקר).

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא - ובספרו של רב המנונא סבא כתוב כי תְּמַנְיָא אֵינֹן - שמונה שמות הם, שכן מנין השמות מתחיל רק מבינה ולמטה, וְתַרְיֵין דְרַגְוִין לְקַבְּלֵי תַרְיֵין רְקִיעִין - ושתי מדרגות נוספות שהם חכמה וכתר הם כנגד שני רקיעים ואינם עולים בשם משום שהם נעלמים, וּמִשְׁתַּנְיִין שְׁמֵהֶן - ושמותיהם של הספירות משתנים, כי הם עֲשָׂרָה - עשרה שמות כאשר נתחיל למנות מהכתר, וְתִשְׁעָה - והם תשעה שמות כאשר נתחיל למנות מחכמה, וְתַמְנֵינָא - והם שמונה שמות כאשר נתחיל למנות מבינה, וְשִׁבְעֵינְיָא - והם שבעה שמות כאשר נתחיל למנות מחסד.

מבאר את השם הראשון י"ה שהוא השם של החכמה.

ומתחיל לפרט את השמות: קַדְמֵינְיָא י"ה - השם הראשון הוא י"ה והוא השם של החכמה, והטעם שהחכמה נקרא י"ה הוא בְּגִין דִּי בְּלִיל ה' - משום שהחכמה שנרמז באות י' כולל בתוכו גם את הבינה שרמוזה באות ה', וְה' נִפְקָא מִן י' - ואות ה' שהיא הבינה יוצאת מאות י' שהוא החכמה, בְּגִין דְּכַבְּהָ י"ה אֶקְרִי - ומשום כך החכמה נקרא י"ה.

מבאר את השם השני הו"ה בניקוד אלה"ם שהוא השם של הבינה.

תַּנְיֵינָא וְהוּא דְאֶקְרִי אֱלֹהִים - השם השני הוא הו"ה בניקוד אלה"ם שקריאתו היא אלה"ם, והוא השם

והנה האותיות ו"ד מורות על דְּבַר וְנוֹקְבָא - תפארת ומלכות שהם זכר ונקבה, דו קְרִינֵן לֹון - ולכן אנו קוראים להם ד"ו מלשון תַרְיֵין - שנים, וְעַל דָּא אָדָם דו פְּרָצוּפִין אֶתְבְּרִי - ועל כן גם האדם התחתון נברא בתחילה עם שני פרצופים דבוקים זה בזה, וְאֵינֹן פְּרָצוּפִין דְּבַר וְנוֹקְבָא הוּוּ בְּנוּנָא דְלְעֵילָא - ואותם פרצופים הם זכר ונקבה כדוגמא של מעלה, ומפרש עוד: מה שאמרנו שתפארת ומלכות נקראים ד"ו וכן הם רמוזים באותיות ו"ד של מילוי היו"ד, ו"ד מְעִילָא לְתַתָּא - הסדר של ו"ד הוא מלמעלה למטה, ד"ו מִתַּתָּא לְעֵילָא - והסדר של ד"ו הוא מלמעלה למעלה וּבְלָא חַד מְלָה - והכל דבר אחד. וכמו כן י"ג מְכִילֵן תַלְיֵין בֵּיה - שלוש עשרה מידות של רחמים תלויות באות יו"ד.

ומסיים דבריו: וְעַל דָּא יו"ד בְּלִיל ו"ד בְּמָה דְאֶתְמַר - ועל כן אות יו"ד כוללת בתוכה את האותיות ו"ד כמו שלמדנו, וְהָא אוֹקְמוּהָ - וכבר פירשו כן החברים.

עתה מפרט את עשרת השמות שהזכיר קודם לכן שנכללים בחכמה, והם השמות של עשר הספירות (אור יקר).

וְתָא חו"י - ובא וראה מה שאמרנו שיש עשרה שמות שיצאו מהחכמה: י' שְׁמֵהֶן אֵינֹן - עשרה שמות הם שיוצאים מהחכמה לְקַבְּלֵי אֲתוּוֹן - כנגד עשר אותיות מא' ועד י', והם השמות של כל עשר הספירות.

חוספות ממורינו הרב שליט"א

של הבינה בְּנִין הַתְּהוּא נְהַר רַחֲמֵי -
משום שהבינה שנקראת נהר היא
רחמים, וּבְנִין דְּדִינִין מְהַעֲרֵי מְנִיחָה -
ומשום שדינים מתעוררים ממנה, לכן
אֲתוּנוֹן דְּרַחֲמֵי כְּתִיב - הכתיבה של
השם שלה הוא שם הוי"ה שהוא
רחמים וְנִקּוּד אֱלֹהִים - והניקוד של

השם שלה הוא ניקוד של שם אלהי"ם
שהוא דין, וְלֹא אֱלֹהִים דִּינָא - אולם
אין בה אותיות של אלהי"ם ממש
שהם דין כמו בגבורה, אלא האותיות
שלה הם הוי"ה ורק הניקוד הוא
אלהי"ם.

קדושת הבכורה

של לאה נכנסים בכתר של רחל. שהם נכנסים בכתר דרחל אז מתבטל היניקה של בלק ובלעם. כל הענין שעושים הפרדה בין רחל ולאה, ואז יש יניקה לבלק ובלעם, והם בכל דור, בלק ובלעם חוזרים בכל דור זה היטלר. הכל זה בלק זה בלעם שיכול עם הפה לבד להקרית שש מיליון, תשע מיליון. בלק ובלעם נמצאים בכל דור ודור. ורק מרים הנביאה יכולה להכניע אותם. מי שיכולה להכניע זה מרים הנביאה. (שעור מתשפ"ג).

בלק ובלעם – נמצאים בכל דור ודור

אז אף אחד לא ידע זה היה סוד, אף אחד לא ידע שבלעם מקלל אף אחד לא ידע. מי ידע מי ידע מי? הוא עולה ראש הפסגה, אף אחד לא ידע, רק משה ידע, משה גלה את זה בז' אדר, לפני ההסתלקות הוא גלה מה היה.

אבל באמת בלק ובלעם זה גימטריא רחל ולאה, בדיוק גימטריא מאה עשרים וארבע. כי בלק ובלעם יונקים מהעקביים של לאה, בלק ובלעם זה העקביים של לאה. והעקביים

קדושת הצדיקים

המעלה לאמר: "בזכות רבי נחמן"

זה. אם אֵלף איש היו אומרים בשוֹאָה בְּזִכּוֹת רבי נחמן לא היתה שוֹאָה, הצדיק מעלה את כל העולם ואת כל, את כל הסובב אותו. רבי נתן כותב בהלכות הכשר כלים [הלכה ה, ח-ט] כְּשֶׁאֵדָם מְקַבֵּל מֵהַצְדִּיק הַכֹּל נִהְיָה פִי שְׁנַיִם, כְּשֶׁאֵדָם מִגִּיעַ לַצְדִּיק הָאֵמֶת הַכֹּל נִהְיָה פִי שְׁנַיִם, לא רק הוא נהיה פי שתיים, הרבה אומר שְׁבָרְנֵעַ שְׁמַקְרָבִים נִפְשׁוֹת נִהְיָה צְרוּפִים חֲדָשִׁים, כְּשֶׁאֵדָם מִתְקַרֵּב לַצְדִּיק כֹּל הָעוֹלָם מְכַפִּיל אֶת עַצְמוֹ בְּמִלְאָרְדִּים וּבִטְרַלְיוֹנִים פִּי אֵין סוּף, כֹּל אֶחָד מִתְקַרֵּב לַצְדִּיק עַל הַמְּקוֹם נִהְיִית הַכְּפֵלָה שֶׁל אֵין סוּף, שְׁלֹא נִבְיֵא וְלֹא מְלֹאךְ וְלֹא... יְכוּל לְהַשְׁיֵג כְּשֶׁאֵדָם אֹמֵר בְּזִכּוֹת רַבִּי נַחֲמָן, מֵהַ פְּרוּשׁ הַדְּבָר הַזֶּה, לֹאֵן הוּא עוֹלָה, הוּא עוֹלָה לְחַיּוּרָא. (מסע אל השורשים מ"ו).

מי יִזְכֶּה בְּזֶה, חֲכָם וְצְדִיק? בְּזִכּוֹת דִּיקְנָא קְדִישָׁא כָּאֵן יֵשׁ אֶת כֹּל הַקְּבֵלָה, כֹּל הַזֶּהר, כֹּל הָעֵץ חַיִּים, שְׁאִיךְ אָדָם זוֹכֵה לְהִיּוֹת צְדִיק שְׁהַדִּיקְנָא קְדִישָׁא כִּי דִּיקְנָא קְדִישָׁא טְמִירָא דְכֹל טְמִירִין, סְתִימָא דְכֹל סְתִימִין, דִּיקְנָא דְהִיא תוֹשֶׁבֶת־תָּמָד דְכֹלֵא, דִּיקְנָא דְסְתִימִים וְיִקְרִיד מְכֹל תְּקוּנֵי דִּיקְנָא דְלֹא יִדְעִין עֲלֵאֵין וְתַתְּאֵין, אֵף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ אֶת הַגְּדֹל שֶׁל הַדִּיקְנָא הַזֶּה, אִם אָדָם נִכְלָל בְּדִיקְנָא, לֹא יוֹדְעִים אֶפְיֵלוּ שׁוּם מְלֹאכִים, שְׁאֵדָם זוֹכֵה לְהִיּוֹת צְדִיק וְהוּא נִכְלָל בְּצְדִיק הָאֵמֶת, אֵין לְשׁוּם מְלֹאךְ הַשְּׁנָה בְּזֶה וְאֵין לְשׁוּם צְדִיק הַשְּׁנָה בְּזֶה, אִם אֹמְרִים בְּזִכּוֹת רַבִּי נַחֲמָן אֲנַחְנוּ עוֹלִים לְכֹאֵלָה מְקוּמוֹת טְמִירִים וְנִגְעֵלִים מֵעֵין כֹּל, שְׁשׁוּם צְדִיק וְשׁוּם מְלֹאךְ לֹא יְכוּל לְהַשְׁיֵג אֶת

מילתא דבר יהותא

כי כל מי שנולד, הוא נולד מאיזה סגולה או ברכה. וכל מי שנפטר – הוא נפטר מקפיידא של מישהו...

7: רגעים מלחיצים בסדר עולה: 1. אזעקה בדרום. 2. רעידת אדמה. 3. הקופאי בסופר סיים את החשבון שלך, ואתה עוד אורז...

8: הרגע הזה, שאחרי חצי שעה בחוץ, אתה נכנס לחדר עם מזגן – ומתלבט אם לברך מחיה המתים...

9: זוג מבוגר הגיעו לבדיקות רפואיות. הרופא מציץ בבדיקות הדם ואומר: אני רואה שיש לכם את אותו סוג דם. האיש: וודאי! כבר חמישים שנה, היא שותה לי את הדם – מה הפלא...!

10: מה אי אפשר לשנות? תשובה: ידוע שיש שני מקומות שמורים, מימינו ומשמאלו של רשב"י בגן עדן. צד אחד, עבור בעל שיצליח לשנות את אשתו. וצד שני, עבור אשה שתצליח לשנות את בעלה – ועד היום זה מעלה אבק...

1: ביידן בתגובה על פציעת טראמפ: אני מבקש למסור איחולי החלמה לנשיא פוטין...

2: צוות המחפשים של מוחמד דף – לא מוצא את ידיו ורגליו...

3: במשטרה אומרים: שהם לא יכולים לעצור את המפגינים האנרכיסטים בקפלן, כמו שהמשטרה באמריקה עצרה בכח את המפגינים בקמפוסים שם – משום שישיראל היא 'מדינה דמוקרטית'...

4: איזו אנטישמיות! ארגוני השמאל באמריקה תורמים לאנרכיסטים הישראליים, פחות משהם תורמים לאנרכיסטים הפרו – פלשתינאים באוניברסיטאות באמריקה...

5: חילוני שואל חרדי: למה קוראים לילדים שלכם שמות של סינים? החרדי: איך בדיוק הגעת לזה? השיב החילוני: ישבתי היום בפארק עם חרדים, והם קראו לילדים שלהם: קים דו, קים דו, קים שוין...

6: בזמנינו 'לא נולדים' ולא נפטרים' – בטבעיות.

קדושת הצדיקים

כל העשירות, הכל – בא מהצדיק

זה לא פלוני אלמוני עושה את זה. ה' דואג לבן אדם, ארבעים יום לפני היציאה שלו כבר מחליטים בשמים; יהיה לו דירה, יהיה לו פנטהאוז עם עשר חדרים, שני מרצדים, יהיה לו יאכטה, ספינת טיול, אוירון פרטי, הכל מחליטים לפני שהוא נולד, פתאום הוא פותח את העיניים והכל הלך לאבוד, הכל הלך לסטרא אחרא, כתוב (מגלה עמוקות אופן קצ"א) אדם פותח את העיניים הכל הלך לסטרא אחרא, נהיה 'אגדרלמוסיה', 'אגדר' זה איש 'זמוסיה' זה אשה, כל פתיחת עינים נהיה רציחות, מופצצים אוטובוסים, בארמון הנציב אוטובוס דורס נהרגים שתי חילות. (בקולות וברקים).

אנשים חושבים שלית דין ולית דין טקסט נחרבה לגמרי, הכל נשטף מה שהמים פגע לא נשאר זכר, הכל נשטף, הכל נחרב, לא נשאר זכר מכל הדברים... כל זמן שהולכים עם הצדיק שום דבר לא דוקר, הכל הולך חלק, אדם הולך עם הצדיק כל העשירות הכל בא מהצדיק, עשירות, דירות, לפני שאדם נולד – ארבעים יום קדם מכריזים איפה הדיירה שלו, איזה קומה, איזה רחוב, הכל מכריזים ארבעים יום, בסוף הוא לא מוצא, למה הוא לא מוצא? כי הוא פתח את העינים, הוא הולך עם עינים פתוחות, אין לו דירה, הדיירה נשטפת, בונים על הדיירה, מתפוצץ צנור, אין חשמל, זה הכל כי הוא פותח את העינים,

היציאה לילדים

ילדים היום יש נסיונות יותר

אפילו הגויים לא מרשים להסתכל באינטרנט, הגויים גם לא מרשים, והם נופלים נופלים. עכשו היה שר התקשרת רצה לחייב שכל אחד צריך להיות איפון, פלאפון עם אינטרנט ביחד. להכשיל את כל הנער, כמה [ש]צ'קו עליו לא עזר, בסוף הבית משפט העליון אמר לו שזה אי אפשר, אין דבר כזה, אתה לא יכול לחייב ילדים לראות דברים אסורים.

אז כל העגן שאנחנו נמצאים, אנחנו מדברים, מי ישאר עוד ארבעים ושש שנה מי יחזיק מעמד ארבעים ושש שנה. כל יום הנסיונות נהיים יותר גדולים! לילדים יש נסיונות יותר. אנחנו כבר בגיל שמונים וארבע, נקוה שנתיה עוד שלושים ושש. שנוכל להיות עם כלם ביחד, שלא נפשל באינטרנט, לא נכשל באיפונים. כל הטועים, מי שיש לו איזה אינטרנט איזה איפון שיזרק אותו עכשו. (שעור מתשפ"ב).

החרבן בית ראשון זה אלפים חמש מאות [שנה], חרבן בית שני עוד ארבעים ושש זה אלפים. מי שיזכה להיות עוד ארבעים ושש שנה, אז זה יהיה בדיוק אלפים מהחרבן. תתכ"ח בדיוק אלפים, עכשו אנחנו פ"ב, אז עוד ארבעים ושש שנה זה אלפים מהחרבן. אז ודאי יהיה איזה משהו קיחד, יהיה איזה התגלות, מי שיזכה לעוד ארבעים ושש שנה להחזיק מעמד, לא לפל מהדעת לא להתבלבל, לא להתבלבל מכל האיפונים, מכל האינטרנטים, מכל השטויות, שזה שוורף את הפח. אדם ראה אינטרנט אז הוא כבר אבוד לכל החיים, זה כבר רץ לו במח, הוא כבר אבוד לכל החיים. החפשיים משתגעים שאנחנו לא רואים אינטרנט, משתגעים מזה יוצאים מדעתם, איך אנשים כאלה קדושים, מחזיקים מעמד בכאלה טמאות, הם רק נופלים כל יום יותר עמק יותר גרוע מהגויים.

קדושת הבית

אשה צריכה שלש תפילות ביום

מהגליל היו עפות באויר מרב התשוקה לפתל מרב התשוקה לבית המקדש מרב התשוקה לעמוד שמונה עשרה בבית המקדש גם מנחה גם מעריב. כי אשה חִיבת בשלוש תפילות נשים לא יודעות את זה, כל אשה, מהיום תתפלל שלוש תפילות - שלוש פעמים שמונה עשרה, זה שתי דקות שלוש דקות יהיה לה שפע יהיה לה הצלחה יהיה לה ילדים בריאים, אנחנו אומרים רפאנו ברך עלינו כל מה שצריך נמצא בשמונה עשרה, לא צריך רופאים לא צריך כלום לא צריך השתדלות לפרנסה, אדם צריך לעמוד שלוש פעמים שמונה עשרה גם אשה. (בקולות וברקים).

כלה צריכה להיות בת נחש, הכלה חִיבת להיות בת נחש שכמו הנחש אין לו שום הרגשה כי ה' לקח לו את כל ההרגשות לקח לו כל ההנאות ככה אחרי חטא העגל ה' לקח לנשים את כל ההרגשות את כל התאוות, אשה אין לה תאוה לכלום רק לה'. חמשת בנות צלפחד הם רק רוצות את ה' תרצה למה קוראים לה תרצה שחוץ מה' היא לא רוצה כלום היא רק רוצה לשיר לה' להגיד תהלים כל היום ללכת לפתל, נשים עפו לפתל יש מדרש רבה איכה פרק ג' שאפשר לעוף באויר על הפסוק "גדר דרכי בגזית נתיבתי עוה" (איכה ג, ט) שהנשים

קדושת ההימורה

להתפלל שחרית ומנחה ומערב, בזמן בית שני תפילת מעריב היתה רשות, ורבן גמליאל אומר חובה רבי שמעון אומר חובה, אבל רבי יהושע בן חנניה אמר שזה רשות, שאילו אותו למה זה רשות זה חובה, מסביר רבי אלעזר רוקח בפרוש על המשניות, שלמה רבן גמליאל אומר חובה, כיון שרבן גמליאל הוא מבית דוד, ובית דוד זה התפלה, כל בית דוד זה רק ענין של תפלה. ואחרי זה גם לומדים אבל הרבה אומר המסיר אָזְנוּ מִשְׁמַע תוֹרָה, גם תפלתו תועבה. אם אדם לא לומד גמרא 24 שעות, הוא לא יכול להתפלל, אין דבר כזה. הוא לא יכול לקום לתפלה, למה אדם לא קם לתפלה? כי הוא לא לומד גמרא. (בקולות וברקים)

אי אפשר להתפלל – בלי לימוד גמרא

כל מה שעובדים כאן בשבועונים, זה להתחיל לחדש את הכסופים ואת הגעגועים, את הכסופים לאומאן, את הכסופים לירושלים, את הכסופים ללמוד 8 שעות גמרא, ואי אפשר בלי 8 שעות גמרא, זה לא יעזר, אדם בלי ללמוד 8 שעות גמרא הוא לא יכול לקבל כסופים לה, הוא לא יכול לקבל געגועים לה, הוא לא יכול לקבל שום אור אלקי, אם אדם לא לומד גמרא, זה כמו שאדם יחליט להיות משה רבינו 40 יום ו40 לילה לא לאכול ולא לשחות, אליהו הנביא הלך אבל רק פעם אחת הוא הצליח, אבל הוא לא יכול לעשות שום שנוי בתורה, הוא לא יכול לשנות קיצו של יו"ד, הוא לא יכול לשנות תג אחד, הוא צריך

קדושת המידות

אין מסכים. 'ולקדקד גזיר אחיר, כל אחד עולה 'לקדקד'. בגימין הגיע עד הכתפים, כל אחד יכול לעלות עד 'הקדקד', 'ולקדקד גזיר אחיר, הקדקד, שזה הכתר, הכתר של לאה, שכל אדם בעולם יכול להגיע לקדקד, אין אדם בעולם שלא [-]. 'מקל שקד אני ראה, שזה העגן של השקד שהוא גודל בשלושה שבועות, כמו ביצה של תרנגולת. (מסע אל השורשים).

בשלושת השבועות – נפתחים כל המוחין

י"ט בתמוז, יום הגאולה, היום יום הגאולה, היום זה היום שמשנה רבנו, ארבעים ימים הראשונים בשמים, בארבעים יום הראשונים אפשר לפעל כל דבר שבעולם, אדם יכול לגמור את כל הש"ס, הרבה אומר בתורה פ"ה שבשלושת השבועות אפשר לסים את כל הש"ס שלו, נפתחים המוחין, הרקיע בטהרה,

♦ **חאמס זה האינטרנט** ♦

המלחמה לא תגמר לעולם.

החמאס תמיד ישאר.

כי החמאס-

זה האינטרנט, זה השאומי!

דבר ראשון,

לזרוק את האינטרנט!

דבר שני,

לזרוק את השאומי!

דבר שלישי,

לזרוק את הסמרטפון!

ואז ינצחו את כל שכם,

ואז ינצחו את כל עזה!

אי אפשר לנצח את עזה.

גלחמים,

ולא התקדמו מילימטר.

רק הולכים אחורה.

כי כל חייל יש שאומי בכיס,

יש לו סמרטפון בכיס-

איך הוא ינצח?!

הוא מחזיק את החמאס בתוך

הכיס שלו!

הסמרטפון- זה חמאס!

אדם יש לו אינטרנט בבית-

אז יש לו חמאס בבית שלו!

♦ **קבר אלישע** ♦

ר' נתן כותב,

שהוא היה בחיפה.

אחרי זה הלכו לאלישע-

יש שם כנסיה,

יש שם מגזר,

בנו מגזר.

איך ר' נתן הגיע?

הרי יש מגזר,

אי אפשר להגיע?

אז בדיוק שם בא הפאשוא

המוסלמי- הפחה,

הרס את כל המגזר.

אז בדיוק ר' נתן אומר,

שברו את המגזר!

הפחה המוסלמי של חיפה,

בדיוק הוא ניפץ את המגזר!

עכשו הם בנו כנסיה שמה-

על הקבר.

כי איפה שיש מקום קדוש-

הם בונים קברים, ובונים כנסיות.

והם מאמינים,

שהצדיק יעזור להם.

אבל הצדיק-

הוא מפיל אותם,

מפלה אחרי מפלה!

החזרה היומית

◆ שמירת עינים ◆

לפני שאדם נולד,
ארבעים יום קודם.
מכריזים איפה הדירה שלו,
איזה קומה,
איזה רחוב.
הכל מכריזים ארבעים יום.
בסוף הוא לא מוצא.
למה הוא לא מוצא?
כי הוא פתח את העינים!
הוא הולך עם עינים פתוחות!
זה לא פלוני אלמוני עושה את זה!
ה' דואג לבן אדם.
ארבעים יום לפני היצירה שלו,
כבר מחליטים בשמים,
יהיה לו דירה,
יהיה לו פנטהאוז עם עשר חדרים,
שני מרצדס,
יהיה לו יאכטה,
ספינת טיול,
אורדון פרטי-
הכל מחליטים לפני שהוא נולד.
פתאום הוא פותח את העינים,
והכל הלך לאיבוד!
הכל הלך לסטרא אחרא!

◆ מאוס ◆

אדם צריך להיות נשוי.
אבל מגע-
זה משהו אחר לגמרי.
הרב'ה אומר,
אפילו גוי יודע שזה מאוס!
כתוב בשבחי הר"ן;
אפילו עכ"ם,
יודע שזה הדבר הכי מאוס!
הם רוצים לבטל את התאווה,
לא יודעים איך-
אז הם לא מתחתנים בכלל.
קתולים, דרווישים, בודהיסטים,
לא מתחתנים-
הם לא נוגעים אחד בשני!
חלק מהתורה של בודהה-
זה שלא נוגעים אחד בשני.
הבודהיסטים מתחתנים-
הם לא נוגעים אחד בשני!
בקוריאה,
יש שלוש מיליון זוגות-
שלא נוגעים אחד בשני!
הרב'ה אומר,
מי שיודע,
זה הדבר הכי מאוס-
הוא בכלל לא מתקרב לזה!

בפרסום
ראשון!
!

שבִּיבֵי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוך ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתובת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

תַּפְּלָה לְשׁוּבֵי אֶרֶץ

בס"ד

יארצייט של חברדיטשובער

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם כָּל יְכוּל, זַכְנֵי לְהַפְיֵץ אֶת הַסְּפָרִים שֶׁל
חֶרֶב, וְאֶת הָעֲלוּנִים שֶׁל חֶרֶב, בְּכֹל יִשְׂרָאֵל וּבְכֹל הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ.

וּבְזָכוֹת זֶה, "וְכֹל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ, לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל
רָשָׁעֵי אֶרֶץ". וְגַם רָשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְגַם רָשָׁעֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם
כּוֹלֵם יִחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּזָכוֹת סְפָרִים אֱלֹהֵי וְעֲלוּנִים אֱלֹהֵי.
וְנִזְכָּה לְשַׁפֵּעַ בְּרַכָּה לְכֹל הַחֲדָפְסוֹת וְהַחֲפָצוֹת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב:
"שְׁבַחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת ה' הַלְלֵי אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן כִּי חֹזֵק בְּרִיחֵי
שַׁעֲרֶיךָ בְּרַךְ בְּנִיךָ בְּקִרְבְּךָ הַשֵּׁם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֶלֶב חֲטִיִּם
יִשְׁבִּיעֶךָ".

בְּבִרְכַת הַתּוֹרָה

וּבְאַהֲבָה רַבָּה

אֱלִיעֶזֶר בְּרֶלְנֵד

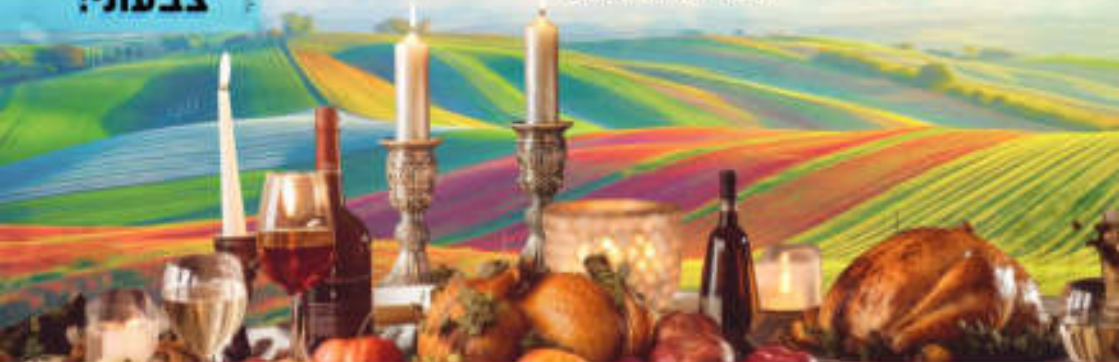

האור של שבת

הגליון כולל:
שיעורים
עדכניים
תמונות
10 מדורים
בדיחות
צבעוני!

רוצה להביא את האור לאזור מגורדך?

הפץ באזורך גליונות "שביבי אור" במחיר הקרן
חודש נסיון בחינם
בלי התחייבות

אז איך מצטרפים?

מתאימים בטל' 058-3289-318 את העלונים ניתן לאסוף טידי שבוע באולם התפילות ירושלים עידו
הנביא 16 אצל ר' אהרון שושן ביזס חטישי בערב